

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Elena'nın Altınları

SADUN ABAÇ

ÖZGÜR CAN SULTANI

GiTa

SADUN ABAÇ
Özgür Can Sultani

**ELENA'NIN
ALTINLARI**

Roman

**GiTa
Yayınları**

Kapak Resmi: Cevdet Kızılay
Genel Koordinatör: Mine Sarıkaya
Yayın Yönetmeni: Taceddin Köseoğlu
1. basım: Haziran 2020

GiTa Yayınları

ISBN: 978-605-2363-29-4

GiTa Yayınları (Boy-San İnşaat Taahhüt Turizm Sanayi Yayım ve Ticaret Ltd. Şti.)

Dolapdere Caddesi, Yunus Bey Sokak, No: 28/A Pangaltı-İstanbul

Tel: (0212) 219 09 58 Faks: (0212) 225 94 39

gita@gitayayinlari.com

www.gitayayinlari.com

www.gitakitap.com

Bu kitap İstanbul Arı Matbaası'nda basılmış ve ciltlenmiştir. Haziran 2020

SADUN ABAÇ
Özgür Can Sultani

**ELENA'NIN
ALTINLARI**

Roman

**GiTa
Yayınları**

Bankacılık ve finans alanında 30'un üzerinde kitabı bulunan **Sadun Abaç**, ilk edebi kitabı olan *"İşte Paris, İşte Deve"*yi 2017'de, Özgür Can Sultani mahlasıyla yazmıştır. Yaşamında yeni bir sayfa açtığını ifade eden Abaç'ın edebiyata ne derece yöneleceğinde yine finans ve iş dünyasıyla olan ilişkileri başrolü oynayacaktır Paris-Sorbonne Üniversitesi'ndeki yıllarını anlattığı "Uzun Öykü" türündeki ilk kitabıyla Abaç, yazarlar dünyasına adım atmıştır. Yaşamında yeni bir sayfa olarak değerlendirdiği edebiyata olan sevgisini Yazar, filozof bir ruhun tutkulu arayışı olarak tanımlamaktadır. Bu arayış insanların yaşayabileceği sıradışı olayların tümünü kapsayacak, kendisini belli bir türle sınırlamayacaktır.

*Sevgili eşim Nesli ve oğlum Sinan'a,
Onlarsız çok değersiz olurdu yaşamım.*

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	9
Giriş.....	11

Bölüm 1

150 Yıl Önce	13
Hareme Beş Cariye.....	15
Elena	19
Köpeklerle Ölüm.....	23
Altınlar Nerede?.....	27
İntikâm.....	33

Bölüm 2

Yüz Yıl Sonra İstanbul	39
Ailemize Saldırılar	41
Taciz	47
Ne Güzel Silah	51

Bölüm 3

Seri Soygunlar	55
Kuyudan Perili Köşke	57
Küçük Kız ve Annesi	61
Kuruluş	63
Topyekûn Saldırı	71
Perili Köşk ve Levent Senti	75
Çete'nin Peşinde	77
Levent Gençleri Görevde	83
Cevdet-Jülide Aşk ı	87
Çete Çözülüyor	93

Bölüm 4

Sivriada'ya Seyahat	97
Çılgın Kâmil Enişte	99
Sivriada'da İki Gün İki Gece	103
Hazine Peşinde	107
Adada Silah Sesleri	111
Sahil Güvenlik	115
Burgazada Operasyonu	119
Deprem ve Dönüş	123

Bölüm 5

Sona Doğru	127
Çapraz Sorgu	129
Tehlikeli Kadın	131
Veda Ziyareti	133
Hava Limanında Ölüm	135

Bölüm 6

Tören	139
Baş Komiserin Konuşması	141

Bölüm 7

50 Yıl Sonra Bugün	145
Yıl 2020	147

ÖNSÖZ

Geçmişî sayılarla dolu bir finans uzmanı olarak, kendimi özgürleştirmeye yönelik bir çaba içinde “2018’de ilk Uzun Hikâye Kitabımı” “Özgür Can Sultani” adıyla yazdım. Bu adı kullanmamın nedeni, yeni girdiğim yazarlık alanında kendime yer bulmamı sağlayacak yeteneğe sahip olup olmadığım konusundaki endişelerimdi. Ancak, kitabı okuyan yazar arkadaşların yorumları cesaret vericiydi. Dolayısıyla şimdi karşınıza Dr. Sadun Abaç olan gerçek kimliğimle çıkıyorum. Uzun finans yıllarım adına Dr. unvanımı saklı tutmamı (tabii ki yalnızca finans ve iş dünyasında) hoşgörüyü karşılayacağınıza inanıyorum. Yazdığım bu ikinci uzun hikâye kitabı, kendisini romanlaştırmam konusunda üzerimde ciddi bir baskı kurdu. Kahramanların duyguları benim kontrolüm dışında oluşup geliyor ve aynı kişilerin başlarına gelenler, bana fazla gecikmeden ilk romanımı yazdırmış oldu.

Bu kitabın konusuna gelince...

Osmanlı'larda kadın köle ticaretiyle başlayıp, gerçek bir hazine peşinde gelişen olaylar ve hırsız çeteleri anlatılmıştır. Diğer yandan, 20. yüzyılın başında Osmanlı'dan kimya sanayi için canlı köpek ithal talebinde bulunan Fransa, verdiği 80,000 köpeklik siparişi iptal etmiştir. Bunun üzerine, en canavar yaklaşım ile Osmanlı Yönetimi bütün köpekleri bir kaya parçası olan Sivriada'ya bırakmış ve zavallıların birbirlerini parçalayıp yemelerini seyretmiştir. Halk ise o yıllarda Osmanlı'nın başına gelen savaş, deprem, yangın vb. her felaketi köpeklere yapılan eziyete bağlamış ve adanın adını Hayırsızada olarak değiştirmiştir. Kitapta 150 yıl önce başlığıyla, o dönemin cariye ticaretleri ve entrikalarıyla, cinayetleri yanında 100 yıl sonra tamamen tesadüf eseri varlığı ortaya çıkarılan bu hırsız çetesi ve 100 yıl önceyle olan ilişkisi yer almaktadır. Nihayet, köpekler değişik açılardan 100 yıl önceki ve de 100 yıl sonraki birçok yaşamı etkilemiştir. Okumaya ayıracağınız zamanın sizler için heyecan ve keyif verici olacağından eminim.

*Sadun Abaç
İstanbul, Haziran 2020*

GİRİŞ

Bu kitap, bundan yaklaşık 150 yıl önce, Kırım'dan Osmanlı Padişahı için dünya güzeli beş bakire cariyesinin satın alınıp İstanbul'a getirilme sürecindeki olayların romanlaştırılmış anlatımıdır. Ancak bununla sınırlı değildir. Kitap 150 yıl önceki olaylarla, onları günümüzde ortaya çıkaran bir kazanın etrafında, 100 yıl sonra oluşan polisiye unsurları da anlatmaktadır. Bu kazayı anlatma ve geçmişi aydınlatma işlevi, tüm olayları yaşayan, Osman adında bir gencin aile fertleri, özellikle dayısı Hacı İsmet tarafından yerine getirilmiştir.

Geçmişte ve günümüzde insanlar birçok açıdan değişime uğrarken, zamanı aşan ölçüde kararlılık gösteren unsurlar arasında, adı "Hayırsız" olarak değiştirilen "Sivriada" gelmektedir.

Tarihi olayların oluşmasında ve akışında, kadın güzelliği ve para daima en ön sıralarda yer almayı sürdürmüş ve bu kitabın adına esin kaynağı olmuştur.

Kuşkusuz, kitabın en önemli unsurlarından biri, 1950'li yıllarda gençlerin heyecan aşkları, suça meyilli

olmaları ve İstanbul'da "Yedi Bela Çetesi" gibi muhtelif çetelere üye olmalarıydı. Levent, Nişantaşı gibi semtlerde bu eğilim daha dikkat çekici oluyor ve emniyet güçleri ciddi bir baskı altına giriyorlardı...

Sonuçta, kontrol edilmeyen tüm duygular gibi, gençlerin yaşadığı bu heyecanlar, onlara çok pahalıya mal oluyordu.

Gençler bilebilseydi, yaşlılar yapabilseydi diyorlar; Biraz sağduyu ve muhakemeyle, "Gençler neden hem bilip hem yapamıyor?"

Cevabı kolay gibi: "Her şeyden önce gençlerin kendilerine güvenmeleri ve kolay yolu seçmekten vazgeçmeleri gerekir... Sonuçta başarı ve mutluluk kendiliğinden gelecektir." Ne yazık ki çete mensubu gençlerin çoğunun sonu kötü olmuştur.

Bölüm 1
150 YIL ÖNCE
İSTANBUL

HAREME BEŞ CARİYE

Bundan 150 yıl önceki İstanbul, Osmanlı İmparatorluğu'nun esir pazarlarının en önemlisi olup, yaklaşık 2,000 esir tüccarı bu pazarda faaliyet göstermekteydi. On dört yaşın üzerindeki kızlar hâlâ İstanbul'un en büyük haremlerine mensup kadınları tarafından satın alınıyor, bu ticaret 1857'de yasaklanmasına rağmen, 1893'de halen devam ediyordu.

İstanbul'daki en önemli esir tüccarları Haseki ve Üsküdar'da bulunurken, Bedesten (Kapalıçarşı) en tanınmıştı idi. Ancak Bedesten'de az sayıda yer bulunduğundan, cariyeler delikanlılarla düşüp kalkmaya başlayınca, Padişah, Bedesten'in yanında Tavuk pazarı denilen yerde 300 odalı bir Esirhane yaptırdı.

Ve bugün Saray Görevlisi Şükran Hatun Esirhaneyi ziyarete gelecekti. Bu nedenle, özellikle tüccarlardan biri heyecan içindeydi.

Kırımlı Kaptan Rüstem Ağa, kulağındaki altın hal-kayla oynamaktan kulağını parçalamak üzereydi. En az 10 yıldır mal ve esir ticareti yaparken her tür tehlikeyi atlatmış, ama hiçbir zaman servet sahibi olmaya bu kadar

yakın olmamıştı. Osmanlı Hanedanı'na sunmak üzere, 1 Rus, 1 Ukraynalı, 1 Çerkez, 1 Gürcü, 1 de Başkir olmak üzere 5 dünya güzeli bakire cariyeyi Dünya'nın özellikle bakire cariyeye satışında "Birinci iskelesi" denilen Kırım'da teslim almıştı. Kızlar önce Trabzon'a gitmiş, orada Padişah haremünde görevli bir hatun kişi tarafından sınavdan geçirilerek, aralarından üçü Hünkâr için satın alınacak, diğer ikisi en büyük şehzade için saklanacaktı.

Bu kızlarda aranan en önemli özellik, bakireliğin ötesinde, Türkçe bilmeyen, kendi ülke geleneklerini henüz tümüyle yitirmemiş ve kendilerini doğulu birer dilber havasına sokmamış olmalarıydı. Çünkü bu tür eğitimi Harem'de zaten en gelişmiş şekliyle alacaklardı. Bu esir kızlar o kadar güzellerdi ki, aralarından birinin gelecekte Valide Sultan olup, Osmanlı İmparatorluğu'nu yöneteceği kesin gibi görünüyordu.

Bugün büyük gündü. Padişahın emriyle Esir Pazarı'nda, Saray Görevlisi Şükran Hatun, bakirelerin saraya layık olup olmadıkları konusunda gerekli kontrolleri yapıyor, onları bir tür nihai sınava sokuyor ve seçimlerini kesinleştiriyordu.

Ama ne güzellik. Şükran Hatun bile hayatında böyle bir güzellik görmemişti. Kızların üzerindeki tülleri ucundan hafifçe kaldırınca, sanki bir bahar yağmurundan sonra, kızların saçlarının, kaşlarının, gözlerinin, dudaklarının ve vücutlarının doğal renklerinden oluşan parlak bir gökkuşağı gözlerinizi kamaştırıyordu. Birden o da telaşa kapıldı. Bu kızların arasından seçim yapmak kimsenin had-di değil diye düşündü. En küçük hatada kelleler uçardı.

Tekrar düşündü taşındı ve bu seçimi layıkıyla yapsa yapsa, zamanında Hünkârın validesini seçmiş olan “Nurçiçek Hatun” yapar diye karar verdi. Kızları kendisine çıkardıklarında, Nurçiçek Hatun’un tepkisi umduğu gibi olmadı:

“Aman, bu seçimi yalnız Hünkârımız yapabilir,” dedi ve kızların derhal Harem’e götürülmesini emretti. Daha doğrusu kızlar, gerektiği üzere hazırlanacak ve ertesi gün huzura çıkacaklardı. Ancak, kızlar gece Rüstem Ağa’nın gemisinde yalnız kaldıklarında, Rus olan gece çıpa zincirine tutunarak kaçacağını söyler. Karaya çıkınca ne yapacağını ise bilmediğini ağlamaklı itiraf eder. Rus kızını kısıkanan diğerleri, acımasızca olayı hemen Rüstem ve yardımcısı Fuat kaptana ihbar ederler.

Rus kızını yakalamaya gittiklerinde bir de ne görünler; kız, mehtaba karşı bir yandan şarkı söylerken, diğer yandan da hayli cilveli ve oynak bir dans döktürüyor. Yani, hiç de kaçmaya niyetli görünmüyordu.

Beş dakika öncesine kadar, kellelerini kaybetme korkusu olan iki kaptan, bu sahneyi görünce, önce oldukları yere oturdular, biraz seyrettiler, sonra da bastılar kahkahayı.

Rus kız bir zamanlar Hürrem Sultan’ın Kanunî’nin kucağına bayılarak dikkatini çekme numarasının bir benzerini uygulamak istemişti. Nitekim olay Padişah tarafından duyulunca hoşgörüyle algılanmış, Rus kız özel muhabbet ve hediyelerle ödüllendirilmişti. Tabii ki, kesinlikle gizli tutulması ve tekrar etmemesi kaydıyla.

Böylece, bir Rus rahibinin kızı olan Kırım’lı Elena, Osmanlı hanedan haremine ilk adımını atmış oluyordu.

ELENA

Elena, Rus-Ortodoks bir rahip olan babasıyla birlikte, Kırım'da, küçük bir manastırda yaşıyordu.

Genelde bitki örtüsü pek zengin olmayan, doğudan batıya uzanan sıradağlar Kırım Yarımadası'nı iki iklim bölgesine ayırır. Sıcak rüzgârların dağları aşamaması, kuzeyde soğuk ve yağışlı bir iklim yaratır. Aynı şekilde dağların varlığı güneyde, kuzey rüzgârlarından korunmuş, bir ılıman iklim coğrafyası oluşturmuştur. İşte Elena ve ailesi bu ılıman bölgede yer alan az sayıdaki cennet yaylalarının birinden geliyordu. Yemyeşil çayırlar, yer yer rengârenk çiçekler ile süslüydü. Dağları ısıtan güney rüzgârları, beraberlerinde baş döndürücü çiçek kokularını da getiriyorlardı.

Yamaçtan vadiye indiğinizde küçük bir koru içerisinde şirin bir manastır dikkatinizi çekiyor. En hoş tarafı da, bahçesinde 30 kadar turuncgil ağacının bulunması.

Vadiye iniş sırasında, manastırın yanında akan dere-nin şırıltısı genç bir kızın, meleksi şarkısının namelerine karışıyordu.

Dünya güzeli bir sarışın melek, eteklerini toplamış, gömleğini açmış olağanüstü güzel bacaklarını ve göğüslerini derenin suyunda serinletiyordu.

“Elena, kızım artık yemeği pişirsen de karnımızı doyursak,” diye seslendi babası. Annesi öldüğünden beri kümes ve diğer hayvanlarla ilgilenmek, bahçeye bakmak onun işiydi. Tanrı’ya şükür bir saat yürüyüş mesafesindeki merhum çiftçinin dul eşi Maria babasıyla çok yakın arkadaş olunca Elena da belli bir özgürlük sahibi olmuştu. Kızın muhteşem güzelliğinin ünü dağları ve vadileri aşmıştı. Pazar ayinleri tıklım tıklım olurdu. Erkekler kızın güzelliğini görmek, kadınlar da erkeklerini kaptırmamak için gelirlerdi. Ama 17 yaşına gelmiş Elena, artık bu dağ başında çok sıkılır olmuştu. Hele babasının arkadaşı olan Rüstem Kaptan geldiğinde, özellikle İstanbul şehrini ve zenginliğini anlattığında çok heyecanlanır ve bütün vücudunu ateş basardı.

“Bu güzelliğimle, ben çok daha gösterişli bir hayata layığım; bu sefer Rüstem Kaptan’a son bir şans daha vereceğim,” diye plan yaptı ve yalnız kaldıkları ilk anda konuyu açtı:

“Bak Rüstem Kaptan, esir ticareti yaptığını biliyorum, seninle kaçmak ve beni de ilk fırsatta, şu sözünü ettiğin saraya satmanı istiyorum,” dedi.

“Sonrası benim bileceğim iş. Ama bil ki sen de zengin olacaksın,” dedikten sonra göğüslerini açarak sordu:

“Sence bu göğüsler kaç altın eder?”

“Çok eder yavrum çok, servetim olsa seni kendime saklamaz mıyım hiç?” diye içini çeken Rüstem Kaptan’ın yanıtı, başka bir soru oldu.

“Seni kaçırıp, köle olarak satmayı da kendime saklamayı da düşünmedim mi sanıyorsun?”

Yaklaşık 35-40 yaşlarında hayli yakışıklı bir adam olan Rüstem Kaptan’a, Elena da gizli ve yoğun duygular besliyordu. Üstelik bu duyguların kaptanda da karşılığı vardı ama kaptanın papazla olan dostluğu ve Elena’nın hırsları bu aşkı imkânsız kılıyordu

“O zaman konu anlaşılmıştır,” dedi Elena. “Babam bu gece dul çiftçiye gittiğinde, biz de İstanbul’a doğru yola çıkacağız. Beni diğer kızlarla bir tutacaksın. Eğer diğer kızlar güzel oldukları kadar akıllı iseler, beni mutlu eder ve hizmetime girerler.”

İşte Elena, böyle bir kişilikti.

Sonradan öğrendiğine göre, Hünkâr kızların hepsi alınsın diye buyurarak onları şereflendirmiş, sıra ayırtılarla ilgilenmeye kalmıştı. Rüstem Ağa korka korka, kızlar için, birçok kişiye dağıtılacak 5,000 Osmanlı altını talep etmiş, Nurçiçek Hatun’un cevabı ise 3,000 altının Hünkârımızın kendi seçimleri olan üçü için ödeneceği, diğer ikisini Şehzademize hediye etme şerefının de ona bahşedildiği iradesini duyurmuştu.

Rüstem, padişahın emri karşısında boyun eğip huzuru terk etti. Bu önemli ticari başarının coşkusunu yaşamak için, yardımcısı Fuat’la Sarayburnu’na çay içmeye indiler.

Rüstem'in keyfi yerinde olmakla birlikte, içini ciddi bir huzursuzluk kaplamıştı.

Nurçiçek Hatun'un sürekli yanında olan Beter Sami Paşa'nın, korsanlık ve eşkıyalık yaptığına dair ciddi söylentiler vardı.

Dolayısıyla sahip olduğu altınları koruması gerekiyordu. Dudaklarında pis ve anlamlı bir sırıtışla, Sami Paşa sürekli Rüstem'i taciz ediyor ve böyle büyük bir serveti korumak için önemli bir güce sahip olmak gerek diyordu. Kendisinin böyle bir güce sahip olduğunu da söylemeden edemiyordu.

KÖPEKLERE ÖLÜM

Rüstem Kaptan kara kara düşünürken, uzak ve derinden köpek havlama ve ulumaları duyuldu.

“Bu da ne?” diye sordu Rüstem.

“Kaptan bu duyduğun ölüme giden binlerce köpeğin imdat çağrıları,” diye yanıtlayan Fuat, olayları anlatmaya başladı:

“Bir zamanlar, Fransa, parfüm, kimya ve diğer bazı sanayi dallarında kullanmak üzere Osmanlı İmparatorluğu’ndan canlı köpek ithal etmek arzusundaydı. Yaklaşık 84,000 köpek yakalanmış, Tophane ve Salıpazarı semtlerinde, kafesler içinde Fransa’ya gönderilmeyi bekliyorlardı. Olay normal bir ticaret gibi görünürken, son anda Fransa siparişlerini iptal etmiş. Son derece zor bir durumda kalan İstanbul şehrinin Belediye Reisi Suphi Bey, binlerce köpeği takalarla Sivriada’ya götürüp, kaderlerine terk etmiş. Sonuçta köpekler de yaşayabilmek için birbirlerini parçalayıp yemişler.

“İstanbul halkı da insanların bu vahşeti karşısında, sonradan başlarına gelen savaş, deprem, isyan, büyük İstanbul yangını vb. her felaketi bu canavarlığa bağlamış ve adanın adını “Hayırsız Ada” olarak değiştirmişti. Bir başka deyişle vefasızlığı ve hainliği yapan insanoğlu-

nun günahlarının bedelini yeni adıyla Sivriada ödemiştir. Özellikle, büyük İstanbul yangınında halk neredeyse tümüyle isyan etmiştir. Bunun üzerine, hayatta kalan köpekler gizlice takalarla geri getirilip İstanbul sokaklarına salınmıştır. Ne var ki, bir süre sonra talihsiz bir İngiliz vatandaşı köpeklerden korkup kaçarken, yüksek bir yerden düşüp ölünce Britanya hükümeti, Osmanlı’ya ağır bir protestoda bulunmuş ve köpekler tekrardan toplanmaya başlamıştır... Bu gördüklerin, adaya yeniden götürülen ilk köpeklerdir. Yani, son demlerini yaşayan zavallılardır.”

“Fuat, altınları nasıl koruyacağımızı galiba buldum,” dedi Rüstem Kaptan, gözleri parlayarak. Rüstem Kaptan bunu söylerken geçmiş yılların acısını çıkardığını düşünüyordu. Ama gerçekler çok farklı olacaktı.

ALTINLAR NEREDE?

Ertesi gün, kızlarla altınların değiş-tokuşu Rüstem'in gemide yapıldı ve iki gün sonra da Kırım'a yola çıkmak üzere Fuat'la birlikte hazırlık yapmaya başladılar. Gerçekte, planları gereği, bir gün önce sabaha karşı yola çıktılar.

Beter Sami Paşa, ertesi sabah uyanıp da Rüstem'in gemisinin gittiğini öğrenince çıldırdı ve peşlerinden iki kalyon yolladı. Ayrıca, Hayırsızada'yı da muhakkak kontrol etmelerini söyledi. Ancak tayfalar adada hâlâ son derece vahşi ve aç köpekler bulunduğunu, adaya çıkmanın çok tehlikeli ve anlamsız zaman kaybı olacağı konusunda kendi kaptanlarını ikna ettiler.

Acı olan Rüstem'le Fuat'ın bu bilgiye sahip olmamalarıydı. Onlar, hızlı hareket ederek adanın çok az köpek çıkarılmış bir bölgesine altınları gömmeyi hedeflemişlerdi.

Saat 02.00 sularında, tam bir sessizlik içinde, Selim ve Fevzi leventler küreklerin suya girişinin dahi duyulmadığı bir sessizlik içinde Rüstem'le Fuat kaptanı Hayır-

sızada'ya çıkardılar. Hizmetleri karşılığı 100 altını aldılar ve seri bir şekilde adadan uzaklaştılar. Adaya ayak basan kaptanlarsa adım sayarak çuvallara sarılı iki sandık altını iki değişik yere gömdüler. Gömdükleri yeri harita üzerinde işaretleyen Rüstem Kaptan, kâğıdı katlayarak cebine yerleştirdi.

İkisi de bilinçsiz bir mutluluk içindeydi. O ana kadar ne kendilerini izleyen kanlı gözlerden ne de köpeklerin nefes alışlarının içerdiği derin açlık ve şiddetten haberleri vardı. Kaptanların farkında olmadığı ciddi bir gelişme de birdenbire bozan havaydı. Birkaç dakika içinde mehtap kara bulutlar arkasında kaybolmuştu. Ardından da çakan şimşekleri gökgürültüleri takip etti. Bu ortamdan paniğe kapılan martıların çığlıkları da dehşet senfonisini tamamlıyordu. Artık, bağırarak uzaklaşmakta olan kayıktakilere seslerini duyurmak ve onları geri çağırmak mümkün değildi. Ama nasıl olsa iki levent birazdan onları almaya gelecek, kaptanlarını alacak ve hep birlikte gemilerinin rotasını Kırım'a çevireceklerdi.

“Panik yok,” dedi kendi kendine, “en kötü durumda silahlarımız var,” diye düşündü. Ardından gözleriyle sayarak kaç köpek olduğunu anlamaya çalıştı. Ama çok köpek vardı. “Mantıksız,” diyerek korkusunu bastırmaya çalıştı. “Adada bu kadar çok köpek kalmış olamaz.” Ama bilmediği, bir gün önce belediyenin, saldırgan karakterli 30 kadar köpeği daha adaya getirdiği idi. Rüstem, eğer burada olsalardı, biz karaya çıkarken fark ederdik dedi içinden. Ama bu da mümkün değildi, çünkü köpekler o sırada halen kendilerine belediyece yedirilmiş afyonlu

yemeklerin etkisinden tam olarak çıkmamışlardı. Herhalde bir kenarda uyukluyorlardı.

“Yukarı Fuat, yukarıdaki kayalara koş,” diye bağırdı Rüstem Ağa, on dakika sonra kurşunları bitmiş, bütün güçleriyle savaşıp köpeklerin yarısını kılıçtan geçirmişlerdi.

Tabii ki, kendileri içinde birer kurşun ayırmayı unutmamışlardı.

Henüz fazla uzaklaşmamış kayıktaki iki tayfa, ne olduğunu anlamadan silah seslerini dinlemişlerdi, bu sırada Rüstem kendini vurmuş ancak ölmemiş, Fuat ise yapamamıştı. Kayıktaki tayfalar kaptanlarının canhıraş çığlıklarıyla dehşete kapıldılar. Ardından parçalanan ve kanla dolan gırtlakların yarattığı sessizlik adaya hâkim oldu.

İki tayfa, birkaç dakika boyunca konuşamadılar. Sonra sakinleştiler ve olayları tekrardan değerlendirdiler.

“Selim kardeşim, sanırım ikisi de öldü,” dedi Fevzi, “Bunda bizim kusurumuz yok. Altınlar adada biz de buradayız. Bu fırsat bir daha yakalanmaz. Hızlı hareket etmek gerek,” diyerek niyetini ortaya koyunca,

“Yazıklar olsun sana, daha kaptanlarımızın başına ne geldiğini bilmiyoruz ve sen altınları almayı düşünüyorsun. Biz eşkiya mıyız, yoksa Hünkârımızın leventleri mi? Söyle alçak,” diye müthiş bir tepki gösterdi.

Ama bu tepkinin bedeli ağır olacaktı. Yaklaşık yarım saat sonra Fevzi adaya çıkarken, Selim’in cesedi, sırtında bir hançerle açıklara doğru karadan uzaklaşıyordu. Hızlı adımlarla, can çekişen son birkaç köpeğin üzerinden

atladıktan sonra Rüstem Ağa'nın cansız bedenini buldu. Tahmin ettiği gibi, altınların yerini bir küçük haritada çizmiş ve cebine koymuştu. İşlediği hain cinayetten utanmadan durumuna şükretti ve büyük bir mutluluk içinde kaptanların yarı parçalanmış, tanınmaz cesetlerini denize saldı. Şimdi acilen Rüstem'in gemiye gitmeli 3. kaptana olan biteni anlatıp kaptanla bir anlaşma yapmalı, adaya geri dönüp altınları aldıktan sonra da Kırım'a kaçmalıydı. Böylece altınlarla vakit kaybetmeden haritayı yanına aldı ve adayı terk etmeye hazırlandı.

Tam Fevzi kayığa atlayacaktı ki, arkasında korkunç bir köpek hırlaması duydu. Gerçekte buna kükreme demek daha doğru olurdu. Ayrıca ikinci bir köpek daha adamın korku dolu bakışları altında kayalıklardan çıkıp yanlarına geldi. Köpeklerden biri abartısız bir eşek büyüklüğünde iken, diğeri küçük cüssesini, vahşiliği ile telafi ediyordu.

İlk saldırısını Fevzi'nin cinsel organına yakın bir bölgeye yaptığı anda adamın kasığından kan fışkırdı. Fevzi kendisini korumaya çalıştı, ama bu sefer diğeri büyük köpek bileğini yakalayıp ısırduğında kan daha şiddetli fışkırdı.

İki köpek sanki 80,000 kardeşlerinin intikâmını alıyordu. Fevzi'yi sırayla ısıırıyor ve belli bir şiddetin ötesine geçmeden adeta işkence ediyor, onu öldürmüyorlardı. Özetle insanlardan öğrendiklerini yine onlara uyguluyorlardı. Öğleye doğru, kayığının içinde kolu kopmuş cesedi bulunduğu, teknesi bir kan gölü gibiydi. Hayret verici bir şekilde Fevzi kopuk koluna rağmen kayığa

binmiş ve adadan ayrılabilmişti. Ne var ki kan kaybı nedeniyle, bu çabası onu kurtaramamıştı.

Kaderin bir oyunu olarak onu bulan, Beter Sami Paşa'ya bağlı iki kalyondan birisiydi.

Bütün bu olan biteni öğrenen Elena, "Sen, Beter Sami denilen Paşa bozuntusu, belli ki benim Rüstem'im ölümüne neden olmuşsun, senin felaketin de benim elimden olacak," dedi içinden.

İNTİKÂM

“Ufukta bir kayık” diye gözcünün bağıırışı üzerine, Fazıl Kaptan hızla güverteye çıktı. Kendisi, Sami Paşa tarafından Rüstem Ağa’yı yakalamak üzere peşinden gönderilen iki kalyondan birinin kaptanıydı. Gözcü gördüğü kişinin Rüstem Ağa olmamasına çok üzüldü. Daha yeni evlenmişti ve kayıp kaptanları bulmadan evine dönüp haremiyle baş başa kalması mümkün değildi.

Bir süre sonra kayığa ulaştıklarında, içinde tek kollu bir levendin kanlar içinde yattığını gördüler. Fazıl cesedin yaralarına dehşet içinde bakıyor, bir yandan da bu yaraları ancak vahşi hayvanlar yapabilir diye düşünüyor-du. İşte o anda zihninde bir şimşek çaktı.

“Fedai kaptan çabuk bir adamınla cesedi örtüye sarıp üst güverteye koyun,” diye yardımcısına talimat verdi.

“Sonra ben herhangi bir salgın hastalık olabilir mi, kontrol ederken, benden başka kimse ona yaklaşmayacak,” uyarısını da yaptı ve cesedi incelemeye gitti.

Herkes, Rüstem Ağa'nın altınlarını kurtarmak için kaçmakta olduğunu, Sami Paşa'nın da onu yakalamaya çalıştığını biliyordu. Fazıl Kaptan, "İyi de buna eşkıyalık denir," diye düşünüyor, diğer yandan cesedin ceplerini karıştırıyordu. Haritayı bulduğunda az kalsın bir sevinç çığlığı atacaktı ama sustu.

Harita her şeyi açıklıyordu. Altınların Sivriada'da iki değişik yerde gömüldüğü gösteriliyordu. Acaba, Rüstem ve Fuat kaptanlara ne olmuştu? Bu levant gibi onları da köpekler mi parçalamıştı? Peki, bu haritayla altınlar ne olacaktı? Kaptan öncelikle birçok salgına neden olabilecek cesedi tekrardan denize attı, örtüsünü de yaktırdı. Fazıl Kaptan zor bir durumdaydı. Bir yandan haritanın onda olmasının tahrik ediciliği, diğer yandan da halen adada bulunan altınları elde etmek için Beter Sami'nin neler yapabileceğini düşünmek, onu son derece çelişkili duygular içinde bırakıyordu.

Sonunda uzun uzun düşündü ve rotasını İstanbul'a çevirmeye karar verdi. Döner dönmez de Sami Paşa'yı ziyaret etti.

Öncelikli konu, Rüstem Paşa'nın kalyonunun muhtemelen altınlarla birlikte sırra kadem bastığıydı ki kendisi de en olası gelişmenin bu olduğunu düşünüyordu. Fazıl Kaptan bu düşüncesini aynen Sami Paşa'ya ilettil. Rüstem'in altınlarla birlikte kaçmış olma ihtimali Beter Sami'yi çılgına çevirmiş ve büyük bir yenilmişlik duygusu bütün benliğini kaplamıştı. Oysa o sırada Rüstem'in

gemisi Kırım'da kayıplara karışırken Elena'nın altınları da uzun bir uykuya yatıyordu. 100 yıllık uzun bir uykuya...

* * *

Bazı çevrelerde ise arada sırada Sami Paşa'nın kalyonu ile Sivriada yakınlarına demir atıp güneş batımına dek adayı seyre daldığı söyleniyordu. Sonuçta, bu şekilde kayıp altınların ve kaptanların üzerindeki esrar perdesi yerini korudu.

Aradan hayli uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Elena'nın Sami Paşa'ya olan kini dinmemiş, aksine her geçen gün daha da şiddetlenmişti

İki şehzade annesi olan, yeni adıyla Leman Sultan, günlerden bir gün onu huzura çağırdı:

“Artık her şeyi açıklama ve günahlarının bedelini ödeme zamanıdır,” diye Sami Paşa'yı korkudan neredeyse öldürecek bir açılış yaptı ve devam etti.

“Nice iyi insan senin yüzünden malından ve canından oldu. Benim Osmanlı Hanedanı'na gelin oluşum sırasında da anlaşılan Rüstem ve Fuat kaptanları öldürtmüşsün. En azından, yaptıklarınla ölmelerine neden olmuş, yüklü miktarda altını da çalmış ya da kaybına neden olmuşsun. Şimdi tek yapman gereken, suçlarını itiraf eden bir yazıyla affı şahanenin kelleni bağışlamasını ümit etmektir.”

Paşa çıt çıkarmadan dinliyor, zihninde durumuna bir çözüm arıyordu. Ne var ki, hissettiği büyük korku bu

önemli adamın mantıklı düşünmesini engellemekteydi. Dünkü küçük Elena, yani bugünkü Leman Sultan onu tam anlamıyla eziyordu. Sami Paşa tam savunmaya geçiyordu ki, Leman Sultan onu susturdu ve devam etti:

“Seni sevmiyorum ama yine de kelleni alan kişi olarak anılmak istemem. Şimdi sana son bir iyilik, itiraf mektubunu bu gece bana bırak ve yine geç saatlerde geminle kaç git buralardan.”

Yaşadığı yoğun korku, Sami Paşa’nın gözyaşlarına boğulmuş olarak, sultanın ellerini öperek af dilemesine neden oldu. Yıllar sonra intikâmını almakta olan bir zamanların köle kızı da:

“Çekilebilirsin Beter Sami, şeytan görsün yüzünü. Sakın ola ki Osmanlı topraklarında bir daha görülmeyesin,” diye ihtarda bulundu.

Bu sözler Sami’yi hayli ferahlattı. Anlaşılan daha ağır bir ceza beklerken, yalnızca sürgüne gönderiliyordu.

Sultanın huzurundan çıkarken hava kararmıştı. Gece yola çıkmadan, daha doğrusu kaçmadan, kalyonunun ne durumda olduğunu kontrol etmek istedi. Ancak ona gemisinin tamir için tersaneye çekildiğini, ustalarla leventlerin de yemekte olduğunu söylediler. Bunun üzerine Sami Paşa,

“Ben gemiyi kontrol ederim, siz de sonra gelirsiniz, ama yatsıdan önce gelmeyin ki işimi rahat yapayım,” dedi ve geceki kaçış hazırlığına başladı.

Hayli uzun bir süre sonra, ustalar ve leventler yemekten döndüğünde, geminin tamir gören omurgasında büyük kan lekeleri gördüler. Telaş içinde geminin her ye-

rini aradılar, ama Paşa sırra kadem basmıştı. Ortada kan dökülmesine neden olacak bir dövüş gürültüsü duyan da yoktu. Takip eden günlerdeki aramalar da sonuç vermedi. Beter Sami Paşa da, Rüstem ve Fuat kaptanlar gibi kayıplara karışmıştı. Olayı öğrenince, Leman Sultan da şaşırıldı; “Vay alçak, niyetimi anlamış,” diye düşünürken, Beter Sami Paşa, lakabını doğrular biçimde, tüm tehlikelerine rağmen tanıdığı bazı eşkıyaların yardımıyla, İstanbul’u esir tüccarı kimliğiyle terk etmişti.

Yani, Sami Paşa, Leman Sultan’ın kendisiyle ilgili kötü planları olduğunu anlamış ve gerekli önlemleri almıştı. “Neyse, bu alçağı haremden ve İstanbul’dan sürmekte çok önemliydi,” diye düşünen Leman Sultan, şimdi şehzadelerini daha güvende hissediyordu.

* * *

Olayların ardından, günler günleri, yıllar yılları kovaladı. Elena’nın altınları konusu tümüyle unutulmuştu.

Bir kaza, son derece heyecan verici bir olaylar zinciri, kısmen gerçek, kısmen de kurgusal olarak İstanbullu bir Türk ailesinin tümünü 150 yıllık olayların tam ortasına çekti.

Nasıl mı? Tabii ki Dayım Hacı İsmet sayesinde.

Bölüm 2

YÜZ YIL SONRA İSTANBUL

AİLEMİZE SALDIRILAR

Dayım İsmet Tanrıkulu, Nam-ı diğer Hacı İsmet, çevresi tarafından çok sevilen 45 yaşlarında esmer, güçlü bir adamdı. Asabi yapısı nedeniyle, birine kızarsa yüzü kızarır ve korkutucu bir görünüm alırdı. Bu durumda ortadan kaybolmak yapılacak en akıllı iş olurdu.

Buna karşılık, keyfi yerindeyse, gülen yüzünde güller açardı. Normalde çirkin olduğu söylenebilecek İsmet'i bu durumda tanıyan kadınlar, onu çok hoş ve çekici bulurlardı. Babası hayli varlıklı bir Haliç kabzımalı olan İsmet, üç kızdan sonra gelen erkek çocuktı. Hovarda bir yaşam sürer ve çok para harcardı.

Bu nedenle kendisine, Hacı Ağa'nın Hacı'sı lakap olarak takılmıştı. Yoksa Hacca gittiğinden filan değil. Genelde, çevresi tarafından çok sevilen Hacı İsmet'in yaşamında üç temel gelişme olmuştu. İlk olarak, Gece Kulübü patronluğunu ve İşletmeciliğini meslek edindi. Birçok evlilik yaşadı. Haliyle bir dizi çocuğu oldu.

Bir yaz gecesi sabaha karşı, Hacı İsmet ve eşi, çok keyifsiz bir akşamdan eve dönüyorlardı. İsmet'in ortağı

olduğu Kulüp Vedat'ın 5. kuruluş yılını kutladıklarından, geceye eşi de katılmıştı.

Üzücü olan, sağlık sorunları nedeniyle bir süredir yurt dışında tedavi gören, Kulübün kurucusu Vedat Bey'in geceye katılmıyor olmasıydı. Bu da gecenin tüm sorumluluğunu İsmet'e yüklüyor ve onun genelde asabi olan yapısını, tam bir barut fiçisine çeviriyordu.

Bir gün öncesiydi...

Kutlama hazırlıkları yapılıyordu... Hacı İsmet namıyla anılan patron, karşısına dizilmiş 26 çalışanına gece boyunca yapmaları gerekenleri hatırlattıktan sonra;

“Anlayacağınız, bu gecenin hatalarının affı yok. Dikkatli olun, bu geceyi cezayla değil ödülle sonuçlandırın. Rakiplerimize, Hacı İsmet beceremedi demek fırsatını vermeyin. Hepinize güveniyorum. Haydi, arkadaşlar,” diyerek konuşmasını bitirdi.

Akşam saat 20.00 sularında misafirler gelmeye başladılar. Aynı anda, Türkiye'nin en kaliteli hafif müzik gruplarından biri, ortama uygun bir parçayla giriş yaptı. Gece boyunca, bir batı müziği, bir de klasik Türk Müziği sanatçısı mini konserler verecekti. Ayrıca “Kulüp Hediyesi” adı altında bir etkinlik daha olacak, davetliler arasından bir çift Paris'te 5 Yıldızlı bir otelde 3 gün misafir edilecekti.

Hacı İsmet salonu hızlı adımlarla teftiş etti. Davetliler akın akın geliyordu. İsmet bir saat boyunca davetlileri kapıda karşıladı. Bir an fazla keyiflendiğini fark etti. Gevşeyecek zaman değil dedi içinden ve Şef Garsonu çağırdı.

“Tuncay, Uzun Sinan'ın adamları hazır mı?”

“Evet, Patron, Uzun ve en iyi üç adamı ofisinizde, diğer dördü de garson kıyafetli.”

“İyi, Tuncay sorumlu sensin. Sinan’a söyle, tartaklama ve ölçülü bir dayaktan ileri gitmesinler. Vedat Ağabey Kulübü boşuna bana emanet etmedi. Bir daha bizden haraç filan istemeye kalkışmasınlar yeter. Ne alırız ne de veririz. Bunu da böyle bilsinler.”

Kısaca, İsmet, kutlama gecesinde hem misafirleri hem de Kulübü ve çalışanlarını korumak için önlem alıyordu. İstanbul’un Anadolu yakasını haraca bağlamış Kerevit Şevket, mesaj yollamış;

“Bir ara uğrayıp koruma bedeli üzerinde anlaşıyoruz. İsmet Ağabey’i severim, biz onun başına bir şey gelsin istemeyiz” gibi uygunsuz laflar etmiş ve tam anlamıyla bela aramıştı.

Ancak, en fazla kızan, Uzun Sinan olmuş ve,

“Seni gidi gavat, sen kimsin de benim ağabeyimi koruyacaksın? Bakalım şimdi seni kim koruyacak?” diye köpürmüştü.

Neyse ki gecenin gidişatını etkileyen bir hadise çıkmamış ama gecenin sonunda, çok az davetli kaldığı bir sırada, Şevket, Impala arabasında üç adamıyla çıkagelmiş. Anında, Uzun’un adamları Şevket’le iki adamını patronun odasında, diğer adamını da otoparkta derdest etmişler. Adamlarını ikişer tokat sonrası serbest bırakmışlar ama Kerevit Şevket’i fena benzetmişler, ağzını burnunu kırıp hastanelerden birinin acil kapısına bırakmışlar. Her şeyin yolunda gitmesinin verdiği keyifle, İsmet ve hanı-

mı kapanışı beklemeden Kulübü terk ettiklerinden, bu olaydan haberleri olmamış.

Ertesi sabah, olayın ayrıntılarını duyan Hacı İsmet fena öfkelenmiş ve çok sevmesine rağmen, Uzun Sinan bir süre gözüne görünmesin demiş. Her ne kadar belli bir tedirginlik hissediyorsa da Kerevit Şevket'in aleni ve tek başına bir misillemeye girişeceğine ihtimal vermiyordu. İşte burada yanıliyordu ve bedeli ağır olacaktı. Kutlama gecesinin ertesi günü sabahı saat 04.30'da Hacı İsmet ve eşi arkada, şoförü ve bir koruması önde eve dönüyorlardı. Binalarının önüne geldiklerinde girişteki dört lambadan üçünün kırık ve sönük olduğunu gördüler.

Dayım bu kapıcıyı yine uyarmak gerekiyor diye düşünürken, karşı binanın duvarının arkasındaki karanlıkta bazı gölgeler dikkatini çekiyor. O anda tuzağı fark ediyor ve şoförüne, "Oğlum çabuk uzaklaş buradan, bas gaza, çabuk," diye bağırıyor, ama çok geç kalıyor.

Birden sönük lambaların altından ve çaprazındaki duvarın dibinden müthiş bir kurşun yağmuru başlıyor. Dördü de arabadan inmeye çalışırken, ilk vurulanlar korumayla şoför olmuş. Hacı İsmet namı Dayım arabadan inip saklanmaya çalışırken yediği kurşunlarla yere yığılmış. On beş-yirmi metre mesafeden gelen kurşunlar göğsüne ve karnına girmiş. Acılar içinde yere sırtüstü uzanmışken "Namlulardan ne kadar çok alev çıkıyor. Herhalde göğsümdeki yanma isabet eden kurşunlardan olsa gerek," diye gerçek ötesi bir düşünceye kapılmış olmalı.

Kısa süre sonra silahlar susup alevler sönmüştü.

Hacı İsmet'in bayılmadan önce son duyduğu, eşinin hıçkırıkları ve kaçan tetikçilerin hızla çarptıkları araba kapılarının sesleriydi. Son düşünceleri ise kendilerini çok çaylakça vurdurdukları ve tüm tedbirleri elden bıraktıklarıydı.

“Eh Kerevit Şevket, bakalım kime kısmet olacak seni ayıklamak?” diye öfkesi tırmanırken her yer karardı.

Şimdi işler değişmiş, yeni dostluklar ve ittifaklar kurmak şart olmuştu.

TACİZ

Annemin ağlama sesine uyandım. Yatak odamdan koşarak aşağı kata iniyordum ki babama çarptım.

“Ne oldu baba? Annem niye ağlıyor?”

“Ben işe gidiyorum oğlum, gazeteye bak anlarsın. Biz de öyle haber aldık. Haydi, bana eyvallah,” dedi ve ben baba dur filan diyene kadar çoktan gitmişti. Hemen gazeteyi aldım. Birinci sayfada dayımın vurulduğu ve durumunun ağır olduğu yazılıydı. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Dayımın en son görmek isteyeceği davranış ağlamak olurdu.

Haraççı bir kabadayı “Kerevit Şevket” yanlış kapıyı çalmış, dayım ve adamlarından sıkı bir dayak yedikten sonra, intikâm almak için evinin önüne pusu kurmuştu. Neyse ki, kimse ölmemişti. Ancak dayımın göğsünden ve karnından ameliyatla beş kurşun çıkarıldığı kalan iki kurşunun sonradan alınacağı ve hayati tehlikenin devam ettiği yazıyordu. Haberi büyük bir heyecan içinde okudum. Haraççının ağzı burnu dağılmış resmini kesip odamın duvarına yapıştırdım.

Neyse, sonunda inanılmaz, olmayacak şey oldu. Dayım önce ölüm tehlikesini atlattı, galiba 3-5 ay sonra da normale döndü. Aslında, tam normale dönmemiş. Saldırida silahı bulunmaması nedeniyle kendini koruyamamış iken, şimdi de taşıyacağı silah başını belaya sokacaktı. Arkadaşlarının tavsiyesiyle, fazla büyük olmayan estetik bir tabanca almış. Tam bilmiyorum ama taşıma ruhsatı da herhalde vardı diye düşünüyorum.

Galiba hastaneden taburcu olduktan iki ay sonra, güzel bir yaz akşamı, Üsküdar'dan Kabataş'a yalnız olarak, bir iş görüşmesine gidiyormuş. Gece hayatının insanları, gündüz uyuduklarından, görüşmelerini genelde akşam veya gece yapıyorlar, herkes de bunu normal karşılıyordu. Dayım, üst kat güvertesinde, ayağını korkuluğa dayamış sigarasını tütürüyor.

Birden, kafaları iyi, 30 yaşlarında üç serseri dayıma yanaşıp tacize başlıyorlar:

“Amca, utanmıyor musun bu yaşta devlet malına zarar vermeye?”

“Ne zararı oğlum?”

“Bak hâlâ konuşuyor. Biz şimdi o kirlettiğin korkuluk için en az 30 lira harcayacağız, haberin var mı?” diyor bir diğeri. Ardından, üçüncüsü de,

“Ver bakalım şu 30 lirayı,” deyip dayımı tartaklamaya kalkınca, o da,

“Savulun bre deyyuslar,” diye bir nara atıp silahını çekiyor.

“Ne yapsam şimdi sizi? Vursam mı yoksa?” deyince, üçkâğıtçılar,

“Yapma ağbiiii” çığlıkları arasında kaçıyorlar. Dayım da arkalarından bakıp gülüyor ve “Bu zibidilerin hepsi de benim yoluma çıkıyorlar galiba,” diyor kendi kendine. Bir süre sonra, arabalı vapur sahile yanaşıp arabalar çıkmaya başladığında, dayım bir polisin üç serseriyle birlikte inen yolcuları kontrol ettiğini ve büyük ihtimalle kendisini aradıklarını görüyor. Bunun üzerine vapurdan çıkmaya hazırlanan bir taksiye biniyor. Ama şanssızlık eseri, üç serseriden biri, onu görünce, hep birlikte en yakın karakola gidip adli-hukuki süreci başlatıyorlar.

NE GÜZEL SİLAH

Karakoldaki Komiser, “Bu ne güzel silah İsmet Bey, şimdilik bizde kalacak, çünkü ruhsatlı olmasına karşılık bir tehdit olayına karışmış,” der. Neyse, avukat teyzemizin de gelmesiyle dayım tutuklanmaktan kurtulur. Ancak davacı serseriler ise, Nuh diyor peygamber demiyor, iki celse gerçekleşmesine karşın şikâyetlerinden vazgeçmiyorlarmış. Biz ölümden döndük deyip davadan vazgeçmek için yüklüce bir miktarda para istiyorlarmış.

Takip eden günlerden birinde, dayım yeni bir celseye katılmak için adliye koridorlarında dalgın yürürken, kısa boylu bir adamla çarpışmış. Adamcağızın elindeki dosya ve kâğıtlar yerlere dökülmüş, dayım şaşkın bir ifadeyle;

“Vay, Piliç Nuri, epey oldu görüşemedik, nasılsın bakayım?” diye hal hatır sorup, bir yandan da dağılan evrakları toplamasına yardım ediyordu. Piliç Nuri’nin benim de duyduğum özel bir hikâyesi vardı.

Yağmurlu bir havada, taksinin biri su birikintisinden geçip onu sıırıslıklam edince, belinden silahını çekip arabaya ateş etmiş ve ayağından pardon lastiğinden vurmuş.

Ne kadar doğru bilmiyorum ama polis gelmeden de kaçabildiğini söylüyorlardı.

“Sağ ol İsmet Ağabey, hayırdır, sen adliyede ne arıyorsun?” diye sorunca dayım önce olanları anlatmış. Sonra onun orada ne aradığını merak edip, “Senin davanın konusu ne Nuri? Biliyorsun ablam avukat, bir yarıdımız dokunabilirse,” diye sorar sormaz, Piliç Nuri; “Ağabeyciğim ben burada çalışıyorum,” demiş, Hacı İsmet, şaşkınlık içinde; “Nasıl yani? Demek çay ocağının işletmesini aldın. Aferin Nuri sonunda başarmışsın,” deyince;

“Oldu mu şimdi, İsmet Ağabey? Beni bir çay ocağına mı layık gördün? Özel takip kadrosundayım ağabey, şu dosyaları görüyorsun ya, bunların hepsinin özel takip memuru benim. Ağabeyciğim beni çok kırdın ama ver şu dosyanın bilgilerini de ne yapabiliriz bir bakalım. Ben seni üç gün sonra ararım,” demiş. Aradan iki gün geçmişti, avukat teyzem burnundan soluyarak bize geldi, “Bu memleket bitmiş. Adli dosya nasıl kaybolur? Hem de kayıt numarasıyla birlikte, iz bırakmadan. Böyle bir şeye kim cüret eder?” diyerek anlatmasını sürdürmüştü. Ayrıca, memurlar kayıt odasında böyle bir dosyanın kaydına da rastlamamışlar. Bunun üzerine, teyzem karakola gitmiş ama orada da böyle bir olayla ilgili kayıt ve ifadelerin bulunmadığı görülmüş.

Ertesi akşam dayım ve Piliç Nuri yemeğe gitmişler. Dayım önce teşekkür etmiş sonra da neler olduğunu sormuş. Nuri’nin cevabı net. “İsmet Ağabeyciğim, siz var olmayan bir takım olayları kafanızda kurarak kendinizi

boşuna yormuş ve üzmüşsünüz. Bundan sonra size Adliye’den celp filan gelmesi ya da üç sarhoş, karakol, tabanca gibi hayaller görmeniz söz konusu olmayacaktır. Umarım size sorunlarınızı çözmenizde ve huzur bulmanızda katkımız olmuştur. ”

Bu görüşmenin ardından, Hacı İsmet, karakola uğradığında, orada kendisine avukat ablasını azletmesini, yoksa kendisini hayali bir olaydan hapse attıracağını söylemişler.

“Tabanca ne oldu?” diye sorunca, komiserin cevabı, “Ne tabancası?” olmuş.

Beş dakika sonra, dışarı çıktığında, dönüp karakola bakmış. Pencereden onu izleyen komiser, elini hayali bir tabanca şekline sokmuş ve ona ateş eder gibi yapmış. İki kurşunun başını sıyırdığını hisseden Hacı İsmet hızla oradan uzaklaşırken;

“Yazık oldu güzelim tabancaya,” demeden edememiş.

Bölüm 3

SERİ SOYGUNLAR

KUYUDAN PERİLİ KÖŞKE

Annem Ayşe Hanım, dayımın yaşadığı fırtınalı olaylardan sonra, onu yaz tatilini geçirmek üzere Levent'teki evimize davet etti. O günlerden birinde, arka bahçemizdeki terasta, bahçenin yaydığı meyve kokuları arasında, huzur içinde kitap okuyorduk. Daha doğrusu çoğu zaman uyukluyorduk.

Söz konusu günün öğleden sonrasında, Büyükde-re Caddesi'ni Levent'ten ayıran geniş yamaçta uçurtma uçuran çocuklar dikkatimizi çekti. Üç erkek çocuk ve en arkada bir küçük kız hem yürüyor hem de uçurtmalarıyla çeşitli figürler yapıyorlardı.

Nihayet çocuklar uçurtmalarını toplayıp evlerine dönmeye başladılar. İsmet,

“Bak şu kırmızılı küçük kız erkeklerden geride kaldı. Bu hiç doğru bir hareket değil. Başına bir şey gelse diğerlerinin haberi olmayacak,” dedi

“Dayı, hâlâ eski olayın etkisinde gibisin,” diye yorum yapınca, tartışmaya başlayıp çocukları unuttuk. Tartışma bitip tekrar çocuklara baktığımızda, üç erkek çocuk te-

pede uzaklaşmaktaydı. Kırmızılı küçük kız ise ortalıkta yoktu. Telaş içinde;

“Osman koş. İçime doğdu, kötü bir şeyler oluyor,” diye İsmet feryada başladı. Bir yandan, dayım yine stres altında diye endişelenirken, diğer yandan çocukları gördüğümüz yamaca doğru koşmaya başladık. Yaklaşık 10-15 dakika sonra hayli eğimli yamaca tırmandığımızda, nefes nefese kalmıştık... Küçük kızı on dakika aradık. Bulduğumuz tek şey kuyruğu kopuk bir uçurtma oldu. Artık kızın uçurtmasını bırakıp arkadaşlarının peşinden gittiğini düşünmeye başlamıştık.

Adı Beril olan kırmızılı kızın, ayağının altında yerin yok olup boşlukta düştüğünü anladığı anda attığı çığlık onu da korkuttu.

Beril, garip bir kuyuya düştüğünü anladı ama yerdeki yarım metrelik sivri kazıkların amacı ne olabilirdi? Yaralanmamış olması gerçekten bir mucizeydi.

Gözleri çabucak çevreye alıştı ama nefes almak zordu. Aslında, hiç nefes alamayabilirdim diye düşündü ve sonra da annesinin ne kadar üzüleceğini düşünüp, ağlar gibi oldu.

Bu sırada, yukarıda bazı konuşmalar duydu ve hemen bağırmaya başladı;

“İmdaat. Buradayım. Yetişin ne olur,” diyen küçük bir kızın imdat çığlıkları yukarıdan duyuldu.

“Aman Osman, yavaş ilerle. Kız galiba bir kuyuya düşmüş. Bize de aynı şey olmasın,” diye uyardı Hacı İsmet. Kısa bir aramadan sonra, kızın düştüğü kuyuyu buldular. İsmet, çakmağını yaktığında zar zor görebildi.

Kuyunun derinliği 4-5 metre civarında olmalıydı. Amacının ne olduğu anlaşılamayan kazıklar son derece ürkütücüydü.

Küçük kız büyük bir şans eseri, kuyunun zemininin yarısını kaplayan yıpranmış, parçalanmış minder ve şilte artıklarıyla dolu bölümüne düşmüştü. Anlaşılan kuyunun yarısı dostları, diğeri yarısı da düşmanları karşılamaya hazırlıklıydı.

“Kızım, sakin ol. Birazdan yanına ineceğim ve seni oradan çıkaracağım. Kuyunun kapağını söküyoruz, birazdan daha rahat nefes alacaksın. Yeğenim de itfaiyecilere haber verecek,” dedi ve bana döndü;

“Osman doğru eve gidiyorsun. Annene hemen itfaiyecilere haber vermesini söylüyorsun. Sen de annenden alabildiğin kadar çarşaf ve bir de makas alıp komşunun oğlu Salih’le buraya geliyorsunuz. Yanınıza bir şişe su ile el feneri almayı da unutmayın ve çok hızlı olun,” der demez, eve doğru adeta uçuşa geçtim. Allah’tan Salih de evdeydi. Annemden aldığımız beş çarşafı sıkıca düğümleyerek bir halat yaptık ve jet hızıyla geri döndük. Beş dakika sonra Salih’le birlikte İsmet’i kuyuya indirmiştik bile. Ardından da İsmet’in beline bağıladığı halatla, temkinli bir şekilde küçük kızı kuyudan çıkardık. Adının Beril olduğunu öğrendikleri kızı su verilince,

“Önce beni kurtaran amcaya verin lütfen,” demez mi? Herkesin gözü doldu.

Yaklaşık bir saat sonra itfaiyeciler geldi ve aşağıya sarkıttıkları merdivenle İsmet’i kuyudan çıkardılar. İsmet kuyunun kapağının sıkıca kapatılması gerektiğini söyledi. Bu da itfaiyecileri öfkeliendirdi.

“Kardeşim itfaiyeciliği senden mi öğreneceğiz?”

“Bak komutan bu arazilerin hepsi kamu mülkiyetinde. Dikkat et de birileri bu kazanın sorumlularını ararken, listeye seni de almasınlar.” Bu sözler üzerine, itfaiyeciler dert yanma yolunu seçtiler.

“Bakınız İsmet Bey biz ta Şişli’den geliyoruz. Yani hem telefon arızaları, hem gecikmeli ihbarlar ve de kat ettiğimiz mesafeler dikkate alındığında bu sorunların bizden kaynaklanmadığını takdir edeceğinizi umarız,” diye kendilerini savundular.

KÜÇÜK KIZ VE ANNESİ

“Eh bu konulardaki haklılığınız açık seçik ortada,” diyen İsmet’in desteği, mevcut gerilimi ortadan kaldırdı diye düşünülürken, feryatlar içinde, kızın annesi, yanında bir polis memuruyla çıka geldi. Kadın haklı olarak bu işin peşini bırakmayacağını ve sorumlu herkesi dava edeceğini söylüyordu. İsmet de adının Jülide olduğunu öğrendiği sarışın hanımın son derece haklı olduğunu ve gerekirse kendisinin de bu konuda yardımcı olacağını ifade ettikten sonra;

“Jülide Hanım kızınızı kuyudan çıkarıp kurtaran kişi olarak, birçok sıkıntısı bulunan itfaiyeci arkadaşlarımızı suçlamamız büyük haksızlık olur inancındayım. Onları bu konunun dışında tutmanızı rica ediyorum,” dedi

Bu sözler, itfaiyecileri mutlu ederken, Jülide Hanım, “Lütfen İsmet Bey, ben size minnettarım, o ne derin ve karanlık bir kuyu. Ya siz orada olmasaydınız, ay ben fena oluyorum,” dedi ve İsmet’in kollarına bayıldı. İsmet kadını kucakladığı gibi, “Komutanım sizin araçlardan biriyle hepimiz bizim eve gidebilir miyiz?” diye sorup onay

da alınınca eve gidildi. Olaylardan haberdar olan annem kapıda bekliyordu. Sonuç olarak, İtfaiye komutanı önce karakola ifade konusunu halletti. Ardından kuyuya geçici bir kapak konuldu, yanına da bir uyarı yazısı çakıldı.

Annemin de özel ilgisi sayesinde, Jülide Hanım'ın müthiş güzelliğini sonradan fark ettik. Gözleri yaşlı defalarca teşekkür ettikten sonra, bizleri evine akşam yemeğine davet etti. Ne yazık ki benim ve annemin tatil programlarımız olduğundan katılmamız mümkün değildi. Bunun üzerine belli bir hayal kırıklığı içindeki Jülide; "Sizi kızım ve ben muhakkak bekliyoruz İsmet Bey," derken, aksi takdirde kırılacağını ima ediyordu. Tam bir centilmen olan İsmet'in yanıtı ise,

"Bu kadar güzel iki hanımın davetini reddedecek kadar kaba değilim," olunca Jülide'nin gözleri pırıldadı. Ardından, önce anne sonra kızı, İsmet'i yanaklarından öperek günün kahramanına bir kez daha teşekkür ettiler. Nihayet, teyzemler annemi almaya gelince, anne ve kız herkese iyi akşamlar diledi ve İsmet'in eşliğinde evlerine döndüler. Annem ve teyzem de yola çıkıp, İsmet'in hanımlara refakat görevinden dönmesiyle çok heyecanlı bir günü geride bıraktılar, daha doğrusu öyle sandılar.

Nereden bileceklerdi ki, bu yalnızca olacakların son derece küçük bir parçasıydı?

Ama Hacı İsmet biliyordu.

KURULUŞ

Vah İstanbul'um vah. Tek kelimeyle perişan, art arda gelen soygunlarla inim inim inliyordu. Polis yetersiz kalıyor, aynı gece birkaç soygun yapıliyordu. Giderek cürretkârlığı artan hırsızlar, meşhur filmde esinlenerek kendilerine “7 Bela Çetesi” adını takmışlardı. Çete, İstanbul'un en zengin semtlerinde cirit atıyor, “Bakalım bu gece hangi mahallede kimin evi soyulacak?” diye iddiaya girenler bile oluyordu.

Çetenin temeli iki yıl önce Türkiye'nin güneyinde atılıyordu...

Üniversiteden sonra Yüksek Lisansını da alan Birol, Bodrum'daki evlerine yaz tatiline gidiyordu. Kendi dâhil herkes, onu güzel bir geleceğin beklediğini düşünüyordu. Ancak, hayatta bazı tanışmalar, insanın kaderini tümüyle değiştirebiliyordu. Daha doğrusu insanın ruhunda gizli eğilimlerin su yüzüne çıkmasına neden olabiliyordu

İzmir uçağı, yolcu alımına başlamıştı ki burnuna en sevdiği “Chanel 5” parfüm kokusu geldi. Ardından omzuna bir el dokundu ve “Sir” dedi, İngilizce olarak, egzotik bir dünya güzeli;

“Çantamı yukarı koymama yardım eder misiniz lütfen, yanınızdaki koltukta da ben oturuyorum.”

“Derhal,” dedi Birol ve çantayı uçağın üst dolaplarına zar zor sığdırdı Sonra da İngilizceye olan hâkimiyetini o da ortaya koydu:

“Olur ya, bir meleğin ayağı kayıp gökyüzünden düşünce, geri dönmek için mecburen uçağa binmiş ve tesa-düf Birol’un yanına oturmuş,” deyince Birol ve adı Lara olan melek gülüşüp tanışmışlar.

Avrupalı veya Mağripli olsa normal diyecek, ama bir Uzak Doğulu. Hem de nasıl? Boyu 1.70’in üzerinde. İnce askılı, göbeği hafif açıkta bırakan siyah bir atlet ve açık kahverengi bir şort, kısa kumral saçlarla tam uyumlu. Yalnız o kadar mı? Bal rengi gözler ve uçuk kırmızı dudaklar da son güzellik rötuşlarını oluşturmakta.

Lara, otuzunda çok güzel ve sıcakkanlı bir kadındı. Daha uçak kalkmadan gayet cana yakın bir sohbet başlattı. MBA için Birol’u tebrik edip kendisinin bir yabancı şirketin genel müdür sekreteri olduğunu söyledi. Üç sıra önlerindeki çiftin Lara’nın patronları olduğunu öğrenince karşılıklı el salladılar... Yolculuğun yarısına doğru, onlarla da mesafeye rağmen belli bir samimiyet oluşmuştu.

“Misafirlerim bir haftalık bir tekne gezisi yapmak istiyorlar, senin tanıdığın kaptanlar var mı Birol?”

“Tabii ki var Lara,” deyip öncelikle, “İyi de nerede kalıyorsunuz?”

“Bir bu gece, bir gece de dönüşte Bodrum’da kalmayı düşünüyoruz. Nasıl olsa ayarlarız, dedim ve rezervasyonumuz olmadan geldik. Sence olur mu? Olmazsa, patronla başım ciddi belada demektir.”

“Sözünü ettiğiniz iki gece de arzu ederseniz bizde kalabilirsiniz,” deyince; bu güzel kadın, Birol’un boynuna sarılıp;

“Beni kurtardın Birol,” diye yanağından öptü. Ardından patronunun yanına gitti ve konuyu onlara açtı. Biraz sonra geri döndüğünde;

“Birol patronum ve eşi, sen de bizim misafirimiz olarak tekne gezisine gelersen, evinizde kalmayı kabul edeceklerini söylüyorlar. Lütfen kabul et,” dedi. Birol da onlara dönüp el salladı ve başıyla olur işareti yaptı.

İzmir’e gelince, Birol’u almaya gelen arabayı büyük bir ciple değiştirdiler ve gayet neşeli bir şekilde Birolların Bodrum evlerine geldiler. Eve yerleştikten sonra, misafirleri plaja bırakıp Birol ile Lara, birlikte Bodrum’a tekne ayarlamaya gittiler. Nihayet 6 kamaralı 21 metre bir tekne tutup, kaparosunu ödediler. Sonra plaja geri döndüklerinde, Birol: “Sevgili misafirlerimizi çok keyifli bulmak bizi de mutlu kıldı. Teknemiz çok güzel. Şimdi biz de mayolarımızı giyelim,” dedi. Birol, siyah düz bikiniyle tam bir tanrıça görüntüsündeki Lara’dan gözlerini alamıyordu. O da bunun farkına varıp, hoşuna gittiğini belirten çapkın bir gülücük gönderdi. Her şey ne kadar güzeldi.

Patron ve eşi, Türk hükümetinin Birol’a Turizm üstün hizmet madalyası vermesi gerektiğini söyleyip, akşam da onu Bodrum’un en seçkin lokantasına davet ettiler.

Ertesi sabah saat 11.00’de dümende Oktay Kaptan, yelkende gemici Metin denize açıldılar. Birol önce ailesine telefon edip evde misafirler olduğunu, kendisinin de denize açılacağını bildirdi.

Denizde ilk iki günde, Birol ile Lara arasında inanılmaz bir yakınlaşma oldu. Buna karşılık, Lara bir yandan;

“Birol beni yaşlı mı buluyorsun?” diye sormuş, diğer yandan da genç ve güzel bir kıza yardım ettiği için bir kıskançlık şovu yapmış, bu da Birol’u hayli kızdırmıştı.

Oktay Kaptan bir gece tekneyi Bodrum’un tam karşısındaki, çamur banyolarıyla meşhur Karaada’ya götürdü. Adada onlardan başka demir atmış bir tekne daha vardı. Adanın bir özelliği de, suyun altından 3-4 metre yüzerek girilen bir mağarasının bulunmasıydı. Birol’un önünde diğer tekneden çok güzel ve seksi bir genç kız, arkasında da Lara mağaraya girmek için sıralarını bekliyorlardı. Tam önündeki kız daldıktan 3-5 saniye sonra bir panik atak yaşayıp kararsız kalınca Birol kızı bacaklarından tutup geri çıkardı. Onu çekerken bikinisinin altını da çıkarmıştı. Tabii ki önce herkes çok korkmuştu, ama sonra genç kız çocuksu bir edayla bikinisinin altını çekiştirip giymeye çalışınca herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Güzel kız kahramanına, bir de öpücük verince, Lara’nın suratı bir karış asıldı. Neyse ki patron ortamı yumuşatmak için ertesi akşam komşu teknedekileri de davet ederek bir parti verdi. Lara da;

“Herhalde aşırı sıcaktan saçmaladım, çok özür dilerim,” deyince, Birol onu dansa kaldırdı.

Dans ederken doğal bir gelişme olarak öpüşmeleri, artık birlikte olacakları anlamına geliyordu. Beşinci, yani dönüşten bir önceki gece, saat 01.00 gibi, Lara üzerinde yalnız bir pareo ile Birol’un kamarasına geldi. Âşık Uzak Doğulu bir kadın olarak ona tüm güzelliklerini sundu.

Ancak yaşıyanın anlayacağı bir duygu ve zevk girdabı içine girmiş ve bundan sonra neler olabileceğini düşünemez noktaya gelmişlerdi.

Bodrum'a bir gün önce gelmişlerdi ve üç gün daha tatilleri bulunduğundan, patronun bir tanıdığının bulunduğu Datça'ya uğramak istiyorlardı. Bunun üzerine, patronun izniyle Lara Bodrum'da kaldı ve Birol'la iki muhteşem gün geçirdiler.

Keyiflerini kaçırın hiç mi bir şey olmadı? Oldu, hem de nasıl. Gittikleri iki dükkânda da birkaç kıymetli eşya kayboldu. Birinde Lara'yı suçlar gibi davranılınca, o da çantasının ve üzerinin aranılmasına izin verdi. Sonrasında özür dilemeler ve küçük hediyeler ile kendilerini affettirmeye çalıştılar.

Neyse, İstanbul'a döndükten sonra devamlı görüşen Birol ve Lara tam anlamıyla sevgili olmuşlardı. Aileyle de tanışan Lara inanılmaz bir şekilde onlarla birlikte şaka yollu evlilik planları bile yapıyorlardı. Bütün aile ona bayılmıştı. Bir tek Birol'un kardeşi Sabri, "Ağabey bu kadında yanlış bir şey var, dikkatli ol," diyordu. Cevabı da her seferinde, "Kıskanma oğlum," oluyordu. İç Levent'teki evlerinde, baş başa şarap-peynir keyfi yaşadıkları bir akşam, Lara ona hayatının en önemli gerçeğini açıklayacağını ve onun Lara'yı gerçekten sevip sevmediğini ortaya koyacağını söyledi. Sonra da valizinden çıkardığı büyük bir evrak çantasını açarak içindekileri gösterdi. Çantada, muhtelif mücevherler, dövizler, kıymetli kâğıtlar, özetle bir servet vardı.

“Ben profesyonel bir hırsızım Birol,” diyen Lara, bir süre Birol’un yüzünde sözlerinin etkilerini izledi ve devam etti;

“Benimle böyle bir yaşam sürmek ister misin? Heyecan dolu, ama bir o kadar riskli ve tehlikeli. Ben senin için her şeyi yaparım. Ya sen?” diye sordu, gözleri yaşlı.

Nasıl bir ufka yelken açtığını bilmiyordu ama Birol’un cevabı hazırdı:

“Bu kadar kısa sürede birbirimiz için bu kadar değerli olduysak, gelecek yıllarda ben de tereddütsüz, seni mutlu edecek her şeyi yaparım,” dediğinde, Lara,

“Sevgilim, beni terk etmeyecek kadar asil bir ruhun olduğunu biliyordum,” diyerek Birol’un boynuna sarıldı ve ona kendi ruhunun ve vücudunun en coşkulu yüzünü bir kez daha gösterdi.

İşte bu aşk, zaman içinde, özellikle gençler arasında, tehlikeli bir heyecan kaynağı oluşturacak ve onları hırsızlığa teşvik edecekti. Ancak olaylar abartılı bir düzeyde gerçekleşti ve çetenin adı gayet kibirli bir şekilde yedi silahşorlar filminden esinlenerek “Yedi Bela Çetesi” olarak konuldu. Bu “Hırsızlar grubu” için tehlike çanları çalmaya başlayacak ancak gençler ne çanları duyacak ne de tehlikenin getirdiği heyecana doycak...

İstanbul’a döndüklerinde, ilk iş olarak, Lara’nın projesini uygulamaya koydular.

Birinci temel ilke, ganimetleri korumak için, çetenin bir numaralı üyesi yalnız iki numaralı üyeye temas kurlabilir olmasıydı.

Lara'nın ilk adımı, daha önce tanıdığı genç bir avukatı, çeteye üç numaralı üye olarak alması oldu. Sonraki adımda ikinci sınıf otellerde konferans şeklinde uygulamanın inceliklerinin çeteye giriş adaylarına iki ve üç numara tarafından açıklanmasıydı.

Çok kısa bir sürede yedi kişilik kadro tamamlanmıştı. Geldikleri noktada, iki ve üç numaraların, dört-beş-altı ve yedi numaraların eğitimini, tasarım ve uygulama açısından, mükemmel düzeyde yapmaları çok önemliydi. Özellikle zengin evlerinde çalışan personelle iyi ilişkiler kurmak ve onlardan patronlarının evde olmadıkları ve uzun seyahatlere çıktıkları dönemleri öğrenmek, yaşamsal bir önem taşımaktaydı. Gündüz, ev sahipleri dışarıdayken, bir Haber ve Reklam Ajansı kimliğiyle, muhtelif hediyelerle istenilen bilgiyi elde ediyorlardı.

Sonrasında, bilgiyi sağlayan hizmetkâr, şoför vb. çalışana asla kendilerinden söz etmemelerini, aksi takdirde, herkesin hırsızların onlar olduklarını zannedeceklerini söylüyorlardı.

Bu durum karşısında, işlerini kaybetmekten korkan ev çalışanlarının gıkı bile çıkmıyor, hatta yeni bilgiler sağlıyorlardı. Merkezde iki numaraya ulaşan bilgiler kâğıt üzerinde sayılardan oluşuyordu. Böylece o sayılı çetecinin başarılı olduğunu söylüyordu. Beyaz kâğıtlar veya telefonda “beyaz” mesajı o geceki tüm soygunların başarisiz olduğunu bildiriyordu.

Böyle bir durumda, başarısızlığın nedenlerini anlamak ve tekrarını önlemek üzere, acil bir toplantı düzenlemek gerekirdi. Ancak, şimdiye kadar benzer bir durumla karşılaşmamışlardı.

TOPYEKÛN SALDIRI

Sonunda, sabrı tükenen İçişleri Bakanı'nın emriyle, sırf bu çeteyi yakalamak üzere, İstanbul Emniyeti Bünyesinde özel bir birim oluşturuldu ve başına Başkomiser Cevdet Kızıltop getirildi. İşte dayımın bizimle tanıştıracığını söylediği polis oydu. Çaylarını önlerine koyduktan sonra, dayım anlatmaya başladı.

“Yaklaşık bir saat kuyuda kaldım. Bu arada, küçük kız yukarı çekildikten sonra, etrafı biraz incelediğimde, Levent'in kuzeyine doğru uzanan bir tünel keşfettim. Tabii ki keşfim beni heyecanlandırdı ama biraz ilerleyince nefesimin kesildiğini fark ettim ve geri döndüm. Yukarı çıktıktan bir süre sonra da yardımcılarım Tos Tos Tuncay ve Uzun Sinan'ı çağırdım. “Bu gece yapacak çok işimiz var” deyip hepsini merak içinde bıraktım.

Tuncay ve Sinan, saat 21.30'da İsmet'in istediği el fenerleri, ip merdiven, dalgıç eğitim tüpleri, gibi donanımlarla geldiler. Jülide Hanım hayli sarsıldığından, akşam yemeğini ileri bir tarihe ertelediler. Yani İsmet de evde ve hazırды.

Önce evin hanımının hazırlayıp bıraktığı yemekleri, dışarıda erkete olacaklar yediler. Sıra diğer açıklamalara gelmişti:

“Arkadaşlar, Önce saat 01.00’a kadar uyuyacağız. Artık o saatte ayakta kimse kalmaz. Sonra da ben ve Sinan kuyuya ineceğiz. Tos Tosla Osman da erkete olacaklar. Şimdilik bir şey söylemek istemiyorum ama kuyu bizim için harikalar yaratacak gibi bir his var içimde. Haydi, şimdi uyuyup güç toplayalım,” deyince, kimse adam gibi uyuyamadı.

Saat 01.00’da herkes sessiz bir ortamda kahvesini içti ve yola koyuldu. Tuncay ve Sinan mümkün olan en sessiz şekilde yeni kuyu kapağını gerekli oranda kaydıldılar. Sonra ip merdiveni sarkıttılar. İsmet ve Sinan, malzemelerle birlikte merdivenden inerken, Tuncay ve Osman merdiveni tutuyorlardı. Aradan bir saate yakın bir süre geçmişti ki, aşağıdan Sinan seslendi. “İsmet Ağabey’e sorar mısınız, bizi kuyudan ne zaman çıkaracak?”

“Yahu, kendisi biraz önce sizinle birlikte aşağı inmedi mi? Kendisine sorsanıza.”

“İndi inmesine de sonradan tünele girdi.”

“İyi ya hâlâ aşağıda,” dedikleri sırada Hacı İsmet yukarıda gecenin karanlığında belirip, “İşte bunda yanıldınız,” deyince, herkes ağzı açık ve şaşkın kalakalmıştı. Tuncay;

“Ne zaman kuyudan çıktın İsmet Ağabey,” diye sorunca, İsmet anlattı; “İnanması zor ama tünelin içinde bir süre gittikten sonra aniden, bir hava akımı hissettim. Ardından da kuşların kanat çırpışlarını duydum. Bu ses-

leri izleyince de yaklaşık bir metre genişliğinde bir deliğe ulaştım. Delik, çalılar tarafından mükemmel derecede gizlenmişti. Ellerimle deliği büyüttüğümde, bir de baktım yaklaşık 1 kilometre mesafedeki Levent'in meşhur "Perili Köşk" harabesinin avlusundayım."

PERİLİ KÖŞK VE LEVENT SEMTİ

“Perili Köşk”ün Padişah’a ait bir av köşkü olduğu iddiasının yanı sıra, Köşk’ün Leventlerin komutanına (Ağa) ait olduğunu da düşünenler vardı. Anlaşılan zamanla buradaki kışlalar gibi var olduğu öne sürülen, çiftlikler ve köşk de kaderlerine terk edilmişti. Her kim olur olsun, Köşk’e bir saldırı durumunda, tünelin köşkün sakinlerine kaçış yolu sağlamak gibi yaşamsal bir işlevi olduğu açıktı.

1950’li yıllarda, burada Türkiye’nin seçkin semtlerinden biri Levent adıyla inşa edilmiş, Perili Köşk de aynı enkaz yapısıyla, Futbol federasyonu olarak restore edilene kadar, yıkık-dökük halini korumuştur. Kuzey rüzgârlarına açık olması nedeniyle, binanın içinden geçen rüzgârlar, müthiş uğultu yapardı. Bu da binanın, Perili Köşk olarak adlandırılmasına neden olmuştu.

Biz çocuklar da yıllarca, geceleri Perili Köşk’e hayalet avına giderdik. Rüzgârın uğultusu ve aniden havalanan güvercinler kafamıza çarpan yarasalar, ödümüzü patlattırdı.

Özetle, Köşk bize ufak tefek çocuksu heyecanlar yaşatırken, bir defasında öyle korktuk ki, Hacı İsmet gelip bizi dinleyene kadar başımıza geleni kimseye anlatmadık. Çocukluk halimizle ise, anlatacaklarımızın ne önemi bilebildik, ne de bütün soygunların aydınlatılmasında başrolü oynayacağımızı tahmin edebildik.

ÇETE’NİN PEŞİNDE

Bir gün dayım yanında önemli bir arkadaşıyla geleceğini, bu tünel olayıyla ilgili herkesin yapacağı toplantıya katılması gerektiğini söyledi.

Söz konusu arkadaş İstanbul Emniyeti, Hırsızlık Masası Şefi Başkomiser Cevdet Kızıltop idi. Kendisinin Emniyet Teşkilatı içinde özel bir yeri vardı. Birçok başarısının yanı sıra, iki kez vurulmuş, aynı dönemde iki kez de aşırı sertlikten açığa alınmıştı.

Bir diğer özelliği, Türk Polisi’nin genel alışılmış imajının aksine, Cevdet ince uzun boylu, sarışın denilecek kadar açık kumral, kıvırcık saçlı, yeşil gözlü, özetle son derece yakışıklı bir polis şefiydi. Toplantı günü, tanışma süreci tamamlandıktan sonra, dayım sırayla söz vermeye benden başladı.

“Komiserim, anladığım kadarıyla dayım size küçük kızın kazasını ayrıntılı olarak anlatacağımı, söylemiş. Olay şudur: Bundan iki yıl kadar önce bir yaz tatilinde yine hayalet avındaydık. Uğultular arasında, bizden yaklaşık 10 metre mesafede, üç hayalet ellerinde gayet soluk ışıklı fenerlerle, bize doğru yürüdüler.

“Biz de büyük bir korku içinde bisikletlerimize atlayıp kaçtık. Ben hayaletlere son bir kez daha baktım ve birer birer çalılıkların içinde kaybolduklarını gördüm. İsmet Dayım gelene kadar kimseye bundan söz etmedik, bir daha da Köşke uğramadık.”

“Osman, hayaletlerin size görünüp sonra kayboldukları yeri bize bu gece tam olarak göstermeniz gerekiyor. Yalnız bu işi, hiç kimsenin göremeyeceği çok geç saatlerde yapmalıyız ki, operasyon başarılı olsun.”

“Ne operasyonu Komiserim?” diye sorunca da cevabını dayımın vereceğini söyledi. Sanki dayım bizim bilgimiz dışında gizli polis olmuştu.

Neyse, biz işi yapmak için geceyi beklemeye hazırlanırken, İsmet Dayım, gizemli bir tonda anlatmaya başladı.

“Tünelde yürürken, girişi son derece dar ve tozlu bir tahta kapıyla gizlenmeye çalışılmış, hayli büyük bir odanın varlığını keşfettim. Yaklaşık 30 metrekarelik oda elektronik eşyalar, antikalar ve tablolarla doluydu. Anlaşılan, karşımda bir hırsızlara ait bir depo durmaktaydı. Basındaki haberleri dikkate alırsak, bu çapta bir depo ancak “Yedi Bela”ya ait olabilirdi. Dikkati çeken başka bir konuyla depoda para ya da mücevher yoktu. Anlaşılan onları farklı bir yerde saklıyorlar.”

İçimden, dayım kendine bir bonus ayırmış mıdır acaba diye geçirirken, onunla göz göze geldim. Sanki ne düşündüğümü anlamış ve bana, “Çok ayıp ettin Osman” diyordu. Nedenini, dayım elindeki eski Türkçe bir belgeyi gösterip devam edince anladık.

“Arkadaşlar, bu gördüğünüz harita, 1900’lü ilk yıllarda, Kırımlı bir esir tüccarının Osmanlı Hanedanına dünyaya güzeli “Beş bakire cariyesinin” satışından elde edilen 3,000 altının gömülü olduğu yerleri gösteriyor. Onu hırsızların deposunda bulmam, başka birinden çalındığını düşündürüyor. Eski Türkçe olan haritanın tamamını, Osman’ın babası Sadi Bey’e, tercüme ettirip, ciddiyetinden emin olduk.”

Konuyla ilgili kişiler arasında Jülide Hanım, hem kuyuya düşen kızı, hem de evi soyulmuş mağdurlardan biri olarak toplantıya katılıyordu. Kadın güzelliğinin ona özel haklar verdiğine o kadar inanıyordu ki;

“Komiserim, bulduğunuz çalıntı eşyalar arasında, benimkiler de var mı? Bir bakabilir miydik? Ne dersiniz? Uygun olur mu?” diye sorunca, komiserin cevabı hayli soğuk oldu:

“Diğer mağdurların hakları çiğnenmiş olmaz mı? Ne dersiniz?”

Refüze edilmeye alışık olmayan Jülide, asabi bir şekilde bacak bacak üzerine atarken eteği estetik bir havalanmayla protestoya katkıda bulunur gibiydi. Diğer yandan, Jülide, bu çokbilmiş polis bozuntusunu yok etmek için plan yapmaya başlamıştı bile. Yine de kendine hâkim oldu ve konuyu en tatlı gülüşüyle kapadı.

Komiser Cevdet, toplantıya katılanlara teşekkür etti ve ekibiyle birlikte Emniyet’in yolunu tuttu.

Görev her şeyden önce gelirdi ama Jülide’nin muheşem bacakları aklına takılmıştı bir kere. Ayrıca, yalnız bir kadına böyle sert bir cevap vermesinin pek hoş ol-

madığını düşünüyordu. Öyle ki, Merkeze geldiklerinde sekreterine Jülide Hanım'ı aramasını söyledi.

“Alo.”

“Alo, Jülide Hanım.”

“Buyurun Komiserim. Beni yine azarlamak için mi arıyorsunuz?”

“Hayır, tam tersine, amacım, kaba davranışım için sizden özür dilemek.”

“Komiserim buna nasıl inanayım?” dedi titreyen sesiyle.

“Jülide Hanım, düşündüm de çalıntı eşyaya bakma hakkı herkes için mevcut, mağduriyet ancak başkasının eşyasını ele geçirme veya teşebbüs etme durumunda gündeme gelir. Sizin için böyle bir durum söz konusu olmadığına göre...”

“Komiserim, o zaman benim de bir önerim var. Akşam yemeğine lütfen bana buyurun. Size çalıntı eşyalarımın listesini vereyim, yarın da bulduğunuz eşyalara bakmaya gidelim.”

“Teklifiniz uygun olup, kaba ve kırıcı davrandığım çok güzel bir hanımdan özür dileme fırsatını da yaratmaktadır. Barıştık mı?”

“Barıştık. Beni gerçekten çok mutlu ettiniz. Yanımda olsanız, sizi öperdim.”

“Alacağım olsun Jülide Hanım.”

“Sizi sabırsızlıkla bekleyeceğim sayın komiserim.”

“Umarım bana yalnızken Cevdet diye hitap edersiniz.”

“Tabii ki, eğer siz de bana Jülide dersenez.”

“Kesinlikle Jülide.”

“Akşama görüşmek üzere Cevdet.”

Bu telefonda flört süreci, her zaman olduğu gibi Jülide’nin zaferiyle sonuçlanmıştı.

LEVENT GENÇLERİ GÖREVDE

Kuyu kazasının ikinci günüydü ve komiserin emriyle, iki Hırsızlık Masası dedektifi 24 saat nöbet tutuyor ve çete mensuplarının depoya uğramalarını umuyordu.

Biz de gayet akıllıca olduğunu düşündüğümüz şu planı yaptık. Yedi Bela çetesine karşı, kendi takımımızı kuracak ve muhtemel çete mensuplarını izleyecektik. Ortalıkta gezinen çocukların ve gençlerin böyle bir görevleri olduğunu çetenin tahmin etmesi mümkün değildi. Levent'in sokaklarını karış karış bilirdik. Yaşlarımız 13-18 arasındaydı. Destek planımızı yalnız biz biliyor ve dayıma açmayı düşünüyorduk. Sonuçta, Levent gençlerinden gözetim takımına şu arkadaşlar girdi:

Elvis Ahmet: En büyüğümüz, adından anladığınız gibi bir Elvis Presley hayranı. Ayrıca Agatha Christie ve Fantomas romanları meraklısıydı.

Kamikaze Rüştü: Karate üstadı olması onu çok önemli biri yapıyordu. Görünümü sert, kendisi çok iyi kalpli arkadaşımız, bana da judo dersleri veriyordu.

Vays Süha: Arkadaşımız ters köşe esprileriyle hepimizin neşe kaynağıydı. Bir keresinde, gökyüzüne bakıp “tam uçurtma havası” diyerek voleybol maçını terk etmiş, haliyle bir sonraki maçta yedek oyuncu olarak direğe bağlanmıştı. Mahalle kızlarının voleybol hocası Azmi Topçu, kızıl saçlarıyla dikkatleri dağıtmada kullanılacaktı. Oysa kendi dikkati dağıldı ve ilgisini spor, milli savunma ve bankacılık konularında çeşitlendirdi.

Jackson Feyyaz: Osmanlı Paşa torunu, Türk’ten çok Alman’a benzer. Tesadüf, Alman Lisesi’nde okudu. Almanyada sanat ve felsefede kaydettiği gelişme gerçekten tüm başarıların ötesindedir.

Turist Erol: Bir Alman Liseli daha, sonraları büyük bir şirketin başına geçti. Paris’teki öğrencilik yıllarımda beni hiç yalnız bırakmadı. Meğerse bana kızlarla tanışma yöntemini öğretmek için geliyormuş.

Levent-Bülent kardeşler, mahallemizin yakışıklı ve çapkın kardeşleri olarak tanınırlardı. Azmi kızlarımıza voleybolun inceliklerini öğretirken, Levent arkadaşımız da, mahallemizin en güzel kıızıyla flört edermiş, kimseye fark ettirmeden. Bülent ise başka semtlerde de gezindiğinden, onu daha az görürdük. Azmi’nin ağabeyi Talat da, gencecik yaşlarda güzel bir ofis kiralayıp işadamlığına soyunmuş, İbrahim ise övünç kaynağımız olarak akademik kariyerini sürdürmüş makine profesörlüğüne yükselmiştir. Yani boşuna oynayacak maç için hakem seçilmemiştir. Ancak bu sefer durum farklıydı ve bir hafta boyunca, herkes yapacağımız plana uyacaktı.

Ben Osman: En küçükleriydim. Ahmet ve Feyyaz’la üçümüzün işi çeteye tuzak kurmak olacaktı. Aslında, bizim devrede olduğumuzu dayım bildiğine göre, büyük ihtimalle Cevdet Komiser ve Jülide de biliyordu. Sonuçta, birlikte şu planı hazırladık ve onlara da gayri resmî olarak onaylattık.

Yaz tatilinde olduğumuz için, her fırsatta gece geç saatlere kadar eğleniyor, saat 24.00’e doğru evlere dağılıyorduk. Ancak bu kez üç gece art arda 02.00’a kadar aynı programı uyguladık ve İbo’nun hakemliğinde, beşerden minyatür çift kale maç yaptık.

Bir gece, siyah bir minibüs ile gelen iki kişi bir süre bizim maçı seyrettikten sonra çekip gittiler. Biz de depodaki polisler hazırlanmalarını, gelenlerin çeteden olabileceğini ve bizi Perili Köşkte görünce, belki depoya kuyudan ulaşmaya karar vermişlerdir* diye söyledik. Ayrıca, Köşk çıkışını da bizim tutacağımızı bildirdik. Polisler bizi evlere yollamak istedi ama zaman yoktu ve her şey sarpa sarabilirdi. Neyse ki olaylar tümüyle planladığımız gibi cereyan etti. Gecenin karanlığında Elvis Ahmet’le Talat ve karate ustası Rüştü’nün de izlediği iki hırsız, çok değerli birkaç tabloyu kuyudan indirip depoya koyarken polisler tarafından basıldılar. Hırsızlardan biri aradan kaçıp kendini tam köşk bahçesine atmıştı ki, iri yarı Süha arkadaşımız tarafından: “Vays Beyim, nereye böyle?” diyerek yakalandı.

Gayet başarılı bir operasyon gerçekleştirmiştik, ama gerçekte çok üzücü bir durum söz konusuydu. Yakalanan iki hırsız genç 18 yaşın üstündeydiler ve muhtemelen hapse gireceklerdi.

CEVDET – JÜLİDE AŞKI

Jülide ilk olarak Cevdet'i yemeğe davet ettiğini ve çalıntı eşyalarını bulma konusunda onun yardımını rica edeceği konusunda herkesi bilgilendirdi. Bu nedenle, daha önce İsmet'e yaptığı daveti kısa bir süre için ertelediğini üzümlere söyledi. Tabii ki bu samimi davranış herkes tarafından anlayışla karşılandı.

Ardından, her ikisi de düşüncelere daldı. 34 yaşındaki Jülide'nin, başarılı bir şirket yöneticisi olarak konforlu bir yaşamı vardı. Ancak hatalı bir evlilik yapmış olduğundan, çocuğunun mutluluğu ilk hedefiydi. Üzücü olan, Türkiye'de dul bir kadın için yaşamın hayli zor olmasıydı. İşte bu nedenle; Cevdet'in yakışıklılığının yanında, bir polis şefi olması da onu cezbeden bir başka özelliğiydi. Ama en önemli özelliği onun da dul ve 42 yaşında olmasının yanı sıra, 17 yaşında bir kızı olmasıydı. Bu da birkaç sene içinde evlenir anlamına geliyordu. Jülide için erkeğin nezaketi, sevecenliği ve daha çok batı kültürüyle yoğrulmuş bir yaşamı sürdürebilirliği, bir erkekte aradığı temel özelliklerdi. Diğer yandan, Cevdet'in

kısa kıvrıkcık ve neredeyse sarı saçlı, uzun boylu pek polise benzemeyen görünümü de onu bir başka cezbetmişti.

Misafirinin önemi nedeniyle, evlerinde hizmetli-dadı olarak çalışan Elmas'a evi pırıl pırıl yapmasını söylemiş, işten sonra da kendisini güzel hissedebilmek için, eve erken gelip akşamüstü koşusuna çıkmıştı. Kızı Beril'in o gün babasında kalıyor olması, Jülide'nin o gece özgür olmasını sağlamıştı.

Saat 19.00'da kapı çaldı. Elinde 7 gülden bir buket, spor kıyafetli Cevdet Komiseri görünce, Jülide;

"Oh," diye beğenisini ortaya koyan bir ses çıkardı.

"Yine bir kabalık mı yaptım?"

"Hayır, Komiserim, bir polisten çok, sanatçıya benziyorsunuz da kendimi tutamadım," diye açıkladı ve "yemek öncesi Bodrum mandalinalı birer cin-tonik içer miyiz Cevdet?" diye daha önce karar verdikleri üzere, sizli konuşmaya son verdiğini ortaya koymuş oldu.

Olumlu yanıtı aldıktan sonra, gülleri vazoya koydu. İçkileri hazırlayınca da;

"Elmas, geri kalanla ben ilgilenirim, haydi sen daha geç kalma," diyerek, ona izin verdi.

Sonrası, son derece yumuşak ve kaliteli insanların üslubunda geçen, çok keyifli bir gece oldu. Gecenin sonunda Jülide,

"Cevdet, lütfen bana söyler misin, bir polis şefi nasıl bir kadından hoşlanır?" diye sorunca cevabı;

"Diğerlerininkini bilmem, ama benimki belli oldu," dedi hafif bir gülümsemeyle. Bunun üzerine Jülide ayaklarının ucunda yükselerek komiseri gamzesinin kenarından öptü ve yarın görüşürüz diyerek onu yolcu etti.

Daha önce evden çıkan Elmas, içinden patroniçemiz bu sefer âşık olacak gibi, eniştemiz gerçekten yakışıklı adam diye düşündü. Bahçeden çıkarken önce beyaz bir kâğıdı yere attı, sonra da üzerine bir taş koyduğu anda, arkasından biri konuştu:

“İşte biz de ummadık birinin, böyle mantıksız bir harekette bulunmasını bekliyorduk.” Konuşan dayım İsmet’ti ve Komiser danışmanı olarak resmi görevdeydi.

“Elmas Hanım, bizimle gelmeniz ve bazı sorularımızı yanıtlamanız gerekiyor,” der demez, polis arabasına binene kadar Elmas ağlamaya başlamıştı bile. Bir yandan da henüz kimse onu suçlamamış iken, ısrarla masum olduğunu ve kandırıldığını söylüyordu. Bu sırada İsmet Dayı bahçenin karanlık bir köşesinde oturmaya devam ediyordu. Sonunda beklediği oldu. El arabasıyla dolaşan bir site görevlisi, Jülide’nin evinin önünde durdu, taşın altındaki kâğıdı alıp cebine koydu.

“Sen de yakalandın oğlum,” dedi İsmet içinden. Ertesi sabah saat 09.00’da herkes Emniyet’te idi.

Elmas’ın sürekli ağlaması problem olmaya başlayınca, Cevdet Komiser, kızı hücreye alın sakinleşene kadar orada kalsın dedi. Sonuç şaşırtıcı oldu. Kızın ağlaması kesiliverdi.

Kızın anlattıklarına göre, meşhur iş kadınlarının ve yöneticilerinin, seyahat alışkanlıklarına göre magazin haberi yapan bir ajansa, bu bilgiler evin kapısının önüne ya da benzer bir yere konularak iletiliyordu. Yani bu bilgiler, evlerin boş ve soyulmaya müsait oldukları tarihleri “Yedi Bela”ya bildiriyordu. Soyulacak evlerin nitelikleri-

ne göre, bina ya da site görevlisi gibi ikinci kişilere de bilgi aktarma görevi vererek, anlaşılan polisin iz takibini zorlaştırmayı amaçlıyorlardı.

Esasen bu bilgiler, basında da en ayrıntılı biçimde yer alıyordu. Ancak, Yedi Bela'nın yaptığı zaman kazanmak ve bu sayede, başarılı soygunlar planlamaktı. Nitekim şimdiye kadar hiçbir çete mensubu yakalanmamıştı. Polisleri çıldırtan da buydu.

Başkomiser Jülide'ye;

"Jülide, bu soruşturmada benim danışmanım olarak, Polisle çalışmanı istiyorum," dedi.

"Oh çok heyecanlı. Sevgilim, silahım da olacak mı?"

"Söz konusu bile değil. Dur bakayım. Ne dedin sen bana?"

"Hiç," dedi genç kadın, bir yandan da çok zarif bir şekilde Komiserin koluna girerken.

"Ne dersiniz Komiserim, Elmas'ı ve site görevlisini sorguya çekmemi ister misiniz?"

"Tam bunu istiyorum, ama lütfen İsmet Bey'le birlikte katılın ve bana kızmayın."

Önce üçlü bir ön toplantı yapıp, sorgu stratejisini belirlediler. İlk sözü Jülide aldı:

"Anlaşılan odur ki, en az iki soyguna ortaklık etmiş durumdasınız. Eğer çetenin yakalanmasında bizimle işbirliği içine girerseniz 3 ila 6 yıl ceza ile kurtulabilirsiniz. Çok geç olmadan bizimle işbirliği yapmanız için sizi son kez uyarıyorum," dedi. Bina görevlisi, hapis cezası konusunda bilgilenince, sistemlerinin çalışma şeklini anlatmaya başladı:

Bilgiyi toplayan kişiler, kendisi gibi son bilgilendirmeler aracılığıyla, 1 ve 2 numaralı çete mensuplarına, soygunun sonucunu bildiriyorlar. Boş beyaz kâğıt başarısızlık haberi ve acil toplantı çağrısıydı. Bina görevlisi, kendisine telefon eden kişiye beyaz sayfa mesajını vermişlerdi. Yani o gece 6 ve 7 numaralı soyguncular başarılı olmuş, ancak depoya yerleştirme sırasında polis tuzağına düşmüşlerdi. Böylece, İstanbul'un en zengin Musevi tüccarının tablo koleksiyonu son anda kurtarılacakla kalmamış, diğer soygunlarda çalınmış birçok eşya da polisin eline geçmişti.

ÇETE ÇÖZÜLÜYOR

Bir yanda, Emniyet'te bu sorgulamalar sürerken, diğer yandan İç Levent'te bir villada acil bir diğer toplantı yapılıyordu. Bu diğer toplantıya, hepsi iyi aile çocuklarından oluşan, heyecan arayışları altında ezilmiş ve yolunu şaşırmış 5 genç katılıyordu.

1 ve 2 numaraların arkasında yanan çok şiddetli lambalar onların yüzlerini karartıyor, konuştukları mikrofon da seslerinden tanınmalarına izin vermiyordu. Diğerleri ise, çeteye çalışan profesyonelden çok amatör olanlar diye tanımlayabileceğiniz yüzü açık gençlerdi. Tabii ki, yakalanmış olan 6 ve 7 numaralar yoktu.

Önce sözü 1 numara aldı:

“Arkadaşlar, maalesef 6 ve 7 numaralar yakalanmış bulunuyor. Mevcut durumda, savcıların ceza indirimi vaadiyle onları bizim kimliklerimizi ifşa etmeye ikna etmeleri son derece muhtemeldir. Ancak şunu hatırlatmak isteriz ki, bunu 1 numara olarak söylüyorum, sadakatsiz olanlar son 2 yılın nakde çevrilmiş ganimetinden pay alamayacaktır. Üzücü bir olay, kaza eseri, “Elena’nın Al-

tınları” olarak adlandıracağımız hazine haritasının tesadüfen polisin eline geçmesi oldu... Aynı zamanda çok etkin sistemimizin yine küçük bir kız tarafından kaza eseri ortaya çıkarılması diğer önemli bir şanssızlık olmuştur.

Ama ben, 1 numara olarak, hazineyi polise bırakmayacağımıza dair şeref sözü veriyorum. Bu konuyla “Hırsızlık Masası Şefi Başkomiser Cevdet ve danışmanlar ilgilenmekte. Cevdet, konuyu henüz üstlerine açmış değil. Bu da depomuzda bulunan ve İsmet tarafından haritasının alındığı anlaşılan hazineyi kendilerine saklama olasılığının mevcut olduğunu gösteriyor. Her ne olursa olsun, bizler onları yakın izleme altında tutacak ve gerektiği anda müdahale ederek, eğer gerçek ise, Hazineyi ele geçireceğiz. Bu operasyonda silah kullanmamız söz konusu olabilir. Bizim canımızı yakanlara aynen cevap vermek en doğal hakkımızdır. Ben en kısa sürede Türkiye’den ayrılıyorum. Hazineyi ele geçirdikten sonra, size de gitmenizi önerdiğim vizesiz ülkelere ait pasaport, nüfus kâğıdı ve banka hesap numaralarınızı 2 numara size ulaştıracak. Şimdilik dağılıyoruz.

Zamanı gelince 2 numara sizinle tekrar temas kuracak. Hepinize iyi şanslar.”

Özetle, Türkiye’nin en önemli “Hırsız Çetesi”, geçici olarak faaliyetlerini donduruyordu.

Bir başka deyişle, Başkomiser Cevdet, “Yedi Bela Çetesi”nin faaliyetini engellemiş, iki üyesini de tutuklamıştı. Ancak, çetenin tamamını içeri atamamıştı. Yine de aynı dönemde, Levent ve Nişantaşı semtlerinden bazı gençlerin yurtdışında yerleşik statüye başvurmaları insanların zihinlerinde soru işaretleri oluşturmuştur.

Başkomiser Cevdet'e ne üst makamlardan herhangi bir ödöl, ne de takdir gelmiş, ancak konuya basında polisin başarısı olarak değinilmişti.

Bu durumda, Jülide gelecek haftaki Ankara ziyaretlerinde, konuyu kesinlikle bir Hükümet mensubuna açacağını söylüyordu. Cevdet de tam Jülide'nin dolduruşuna geliyordu ki, imdadına İsmet yetişti:

"Jülide Yenge, sen ilgilendiğinde, yanında durduğun kişi için zaten kıskançlıktan ölüyor olacaklar, bir de senin dediğini yaparsak, inan Cevdet'in başına kötü şeyler gelmesine neden olursun.

Bir de emin olabilirsin ki, çok yakın bir gelecekte, Cevdet kardeşim söz konusu ödüllerin hepsini zaten toplayacak."

İsmet Dayı'nın ikna yeteneği gerçekten yüksektir. Bir de buna son zamanlarda yaşadığımız heyecanların getirdiği haz eklenince Jülide de İsmet'i dinleyip, şimdilik hadise çıkarmamaya razı oldu.

Bunun üzerine, İsmet aniden;

"Cevdet, size epeyi vaktinizi alacak bir konuda, kapsamlı bir sunum yapmak istiyorum. Ofis durumunuz uygun mudur?" diye sordu.

"Tamamen uygun. Ayrıca, ikinizin de Danışman statünüz devam ediyor," tespiti de bulundu.

Sabah 10.30'a toplantı teyit edildi diyerek de konunun gizemini korudu. Üstüne üstlük, ailemizin çok renkli bir kişiliği olan Ağır Ceza Avukatı Kâmil Uluses eniştemizi de bir uzman olarak toplantıya davet etti. Sonraki gelişmeler, genelde hep İsmet'i haklı çıkaracaktı.

Bölüm 4

SİVRİADA'YA SEYAHAT

ÇILGIN KÂMİL ENİŞTE

Kâmil Eniştinin Altın Tepedeki evlerinin balkonunda oturmuş çay içiyorduk. Yolumuz buraya nasıl gelmişti? İşte bu çok güzel bir hikâyeydi.

Bundan yaklaşık bir ay önce tanıştığımız ve “Yedi Bela Çetesi”ni deşifre etmiş olan Başkomiser Cevdet ve Jülide Hanım hayatlarını birleştirmeye karar vermişlerdi. Bunun üzerine ailenin en büyüğü olan Ağır Ceza Avukatı Kâmil Enişte bütün aileyi müstakbel çiftin mutluluğunu paylaşmak üzere Altın Tepedeki üç katlı evlerine hafta sonunu geçirmeye davet etmişti.

Ailenin bütün çalışanları yıllık izinlerini almış, gençlerin de okulları tatil olduğundan, tüm sülale Jülide’nin değerlendirmesine açık, hazırolda bekliyordu. Cevdet’in de bu ailenin bir çocuğu sayılması, Jülide’yi yeni gelin statüsüne getiriyor, bu da hem annem ve iki teyzemden oluşan kız kardeşlerin, hem de Jülide’nin durumunu zorlaştırıyordu. Hele büyük teyzem Feride evde bir tür o-hal ilan etmişti desek abartmış olmazdık.

Kâmil Eniştayle Feride Teyze gençlik yıllarında yaşadıkları büyük aşkla destan olmuşlardı.

Eniştem, benimle evlenmezsen kendimi denize atarım demiş, sonra dediğini yapıp Haydarpasa'dan denize atlamış, bunun üzerine de teyzem onunla evlenmişti. Bu hareket, eniştemin birkaç gününü Bakırköy'de malum hastanede geçirmesine neden olmuş, olay haber olarak bütün gazetelerde yer almıştı.

Teyzem de iftiharla, enişteniz bir zamanlar benim aşkımdan deli olmuştu diye anlatırdı. Şimdi 40 yıl sonra ikisi de bu evlilik olsun diye diğerini kandırdığını ve zaten onu sevdiğini söyler. Yani, ikisi de çok özel insanlardır.

Eniştemin özellikle erkekler tarafından çok sevilen bir hobisi vardır. Deniz ve balıkçılık. Özellikle, sabah olmadan ikimiz balığa çıkmayı çok severdik. On metrelik içten takma motorlu kayığıyla istavrite çıkmaya bayılırdık. İğneleri tüylü çapari oltalarla önce oldukça çok istavrit ve izmarit yakalayıp, herkesin karnını doyurmayı garantiye alırdık.

O sırada güneş doğup hava ısınınca yarım istavritleri yem yapar, kumluk kıyıda kırlangıç avına çıkardık. O gün de eniştem hafif bir kıskançlık içinde, nasıl benim iki adet gerçekten büyük kırlangıç yakaladığımı da anlatmak zorunda kaldı.

Jülide ablamız da iki ateş arası bir konumdaydı. Kendisi ne balığa çıkmaktan hoşlanıyor ne de ailenin kadınlarıyla karada kalmayı gözü yiyordu. Sonunda o da kendini denize atmayı tercih etti.

Ancak, bu seferki, farklı bir macera olacak ve hayat boyu unutmayacaklardı. Teyzelere açıklanan güneş batımından 2 saat önce denize açılacakları ve eniştemin ihtiyar bir deniz kurdundan yerini öğrendiği kayalıklarda muhteşem mercan balıkları yakalayacakları oldu.

Aklımı kurcalayan bir tuhafılık ise, babamla İsmet Dayı'nın yiyecek ve içecek olarak çok fazla şey almış olmalarıydı.

Kadınlara açıklamaları;

“Gideceğimiz kayalıklar, Yassıada ile Sivriada arasında, yani hayli uzakta. Eğer hava bozarsa, geceyi Sivriada'da geçirip ertesi gün akşama doğru döneriz,” oldu.

Bu durumda da yiyecek ve içecek ihtiyacımız daha fazla olabilir diye düşündük dediler. Ancak sonradan öğrendik ki, eniştem ve diğerleri, ertesi gün havanın büyük bir olasılıkla bozacağını zaten biliyorlarmış. Yalnız hava bozsa neyse, büyük bir felaket kapıdaymış.

Sonuçta Kâmil Eniştem, Cevdet Başkomiser, İsmet Dayı, babam Sadi Bey, Jülide Yenge ve ben, akşamüstü denize açıldık. Yaz sıcaklığının hafiflediği akşam sularında, yaklaşık iki saat yol aldıktan sonra, güneş batmış ve temmuz ayının muhteşem mehtabının aydınlattığı mercan kayalıklarının bulunduğu bölgeye gelmiştik.

Ortam gerçekten inanılmaz, birbirini tamamlayan şiişsel güzelliklerle doluydu.

Balıklar, sanki sabırla bizim gelişimizi beklemiş, yakalanmak için aralarında yarışıyorlardı. Mercanlar denizin karanlık sularından çıkıyor ve tiyatro ışıklarının

değil, mehtabın aydınlattığı sahnede yerlerini alıyordu. Deniz ve mercanların pırıltıları birbirine karışmıştı.

Giderek kayığın zeminini kaplayan balıklar, sanki tekнемiz için dokunmuş gümüşten bir halı oluşturunuyordu.

Coşku dolu bu saatlerin nasıl geçtiğini Jülide dahi anlamamış ve kimse farkına varmadan sabah olmuştu.

Sivriada, puslu sabah güneşi altında, yer yer yeşilliklerle kaplı, büyük bölümü kayalardan oluşan, düşmanca bir görünüşe sahipti. Aralarında hiçbirisi böyle bir tecrübe yaşamamıştı.

Korkuyla karışık bir heyecan ve tam bir sessizlik içinde adayı seyrediyorlardı.

SİVRİADA'DA İKİ GÜN İKİ GECE

Bir gece öncesinin mutlu ve coşkulu ortamı, sabah olunca, adanın manzarası nedeniyle, yerini hissedilir bir tedirginliğe bırakmıştı.

Puslu sabah güneşi altında, Sivriada, düşmanca görünüşüyle,

“Gelin bakalım çaylak balıkçılar, gelin de görün sizin için ne gibi tuzaklar hazırladım” der gibiydi.

Korkuyla karışık bir heyecan yaşayanlar, büyük bir sessizlik içinde adayı seyrediyordu. Eğer o anda sorulsaydı, belki de hepsi, böyle bir ıssız adaya çıkmaktan vaz geçip geri dönmeyi tercih ederdi. “Evet, herkes oltasını toplansın, kendi köşesini temizlesin,” dedi eniştem, otoriter bir sesle. “Havanın bozma ihtimaline karşı bir gün ve bir gece adada kalalım mı? Ne dersiniz?” diye sorunca, buna en çok Jülide sevindi. Diğerleri de sabah tedirginliklerine rağmen, oybirliğiyle teklifi onayladılar. Ardından eniştem; “Şimdi de adaya çıkmak için Manastır plajını arayacağız arkadaşlar,” dedi ve motorla kıyıyı takiben, adanın etrafında dönmeye başladık. Sipsivri, siyah bir

büyük kayalıktı Sivriada. Nihayet, bir süre sonra harabe halindeki manastırı ve kumsalı bulduk.

“Osman sana önemli bir görev var. Adada bir tatlı su kaynağı olduğu söyleniyor. Bulabilir misin? Ne dersin?” diye sorunca, “Varsa tabii ki bulurum,” dedim, nedenini sormaksızın.

Ada, büyük bir martı yuvasıydı ve çığlıklarıyla inanılmaz bir gürültü yapıyorlardı. Ben de sarhoş gibi gezinen bazı boz tavşanların deniz suyu içtiklerine şahit oldum. Anlaşılan tatlı su kaynağını bulmuş ve o sayede hayatta kalmış, ancak sonraları tekrar deniz suyu içmek gerektiğinde içgerleri kavrulmuştu.

Bizans döneminde, sürgün yeri olarak kullanılan Noxia (Sivri) adasında, tek bina, bu küçük manastırdı ve önündeki kumsaldan başka bir de kayaların yarattığı doğal küçük bir mendirek vardı. Mendireğin içindeki suyun derinliği yarım metre kadardı. Eniştem tam bir kaptan edasıyla, yiyecek, içecek ve malzemelerin indirilmesini yönetti. Böylece, hafiflemiş tekneyi, mendireğin içinde karaya çekebildik. Kaptanlığından çok memnun olan Kâmil Enişteden ayrılıp su kaynağını aramaya çıktım. Kıyı boyunca yürürken, kayalar denize kadar inmeye başladı ve ben bodur ağaçların arasındaki kumlukta, bir ayağı kopmuş bir yavru martı gördüm ve onun başını okşamaya başladım...

O da beni gagalamaya çalışırken, yere koyduğum diğer elimin üzerinde bir soğukluk hissettim. Başınıza gelmeden bir yılanla göz göze gelmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız.

Bazı yılanların, kuşları hipnotize ederek daldan düşürdükleri söylenir, inanmazdım. Artık inanıyorum. Kaç saniye sürdü bilmiyorum, ama zümrüt yeşili yılan elimin üzerinden kayıp gitti. Önceleri donmuş olan ben, sanki yılan beni kovalıyormuş gibi, düşe kalka kaçtım. Ağzımın kenarında çıkan devasa uçuk da, ne cesur bir adam olduğumun şahidiydi.

İçimden, Sait Faik'in "Sivriada Geceleri" adlı kitabında, ada böyle düşmanca tasvir edilmemişti dedim. Onun kahramanları da küçük bir martıyı ağzına tatlı su damlatarak iyileştirmeye çalışmış ancak yılanı sahnede yer kalmamıştı.

Diğer yandan karides bolluğundan ve devamlı olarak etrafta gezinip insanlarla iletişim kuran bir ayı balığından söz ediliyordu. Balık avcısı bir kuş olan, Karabatakların, kanatlarını kurutmak için sudan çıkarma çabaları da anlatılıyordu. Biz de ilk kez geldiğimiz, martıların egemenliğindeki Sivriada'da, eniştemin ne de olsa küçük tentesinin altında hep birlikte pişiyorduk.

HAZİNE PEŞİNDE

O sırada, babam güneşin altında üç polisiye şahsa elindeki eski Türkçe bir dokümanı tercüme ediyor, eliyle de manastırın üzerinde bir yerleri gösteriyordu. Eniştemle işimiz ağır olduğu için, kayıkta kalan malzemeleri çıkarıp sofrayı kurduk. Sıra aşçımızdaydı. Eniştem her şeyi düşünmüştü. Tüp ocaklarda balık ve makarna pişirmiş, nefis de bir karışık salata yapmıştı.

Tam o sırada, gözüme bir şey çarpınca enişteme seldim:

“Enişte, burada 5 bidon su var. Bunlar bize Girit’e kadar yeter mi?”

“Osman, hemen kızma oğlum. Önemli olan adayı tanımandı. Memnun olmadın mı?” Cevabını alınca, elimin üstünden yılan geçtiğine ne kadar sevindiğimi o zaman fark ettim. Şaka bir yana, eniştemin nasıl çalıştığını görünce kendimden utandım. “İçki hakkı adam başı bir kadeh. Dün geceden yorgunuz. Bu gece de adada kalır, yarın akşama doğru şehre döneriz. Tamam, mı denizciler?” deyince, hep birlikte:

“Tamamdır Kaptan,” diye koro halinde cevap verdik. Karnımız doyduktan sonra, eniştem, babam ve ben, sıcağın da etkisiyle uyuyakaldık.

Öğleden sonra, Cevdet, Jülide ve İsmet adanın sivri tepelerinde iki saat süren bir gezintiye çıktılar ama ellerindeki kazma küreklere bir anlam veremedim. Neyse, sonradan ellerinde toz toprak iki çuval, kendi kıyafetleri de batmış olarak döndüler.

“Bu da ne demek şimdi? Siz ciddi ciddi hazine mi arıyorsunuz? Her şeyden önce, üçünüz de memur statüsündesiniz.”

“Öyleyiz ama, bazı zenginliklerin Karşısında kimin neyi ne yapacağı belli olmuyor,” diyen Başkomiser Cevdet elindeki iki çuvalı açınca, ortaya yıpranmış iki sandık çıktı. Heyecan içindeki Cevdet sandıkların kilitlerini kırınca Osmanlı altınları hepsinin gözlerini kamaştırarak dışarı aktı. Binlerce altın öyle bir parlıyordu ki o anda ortalıkta memur statüsünde kimse kalmamış gibiydi.

Bir süre sonra sakinleşince, üç polis altınları ikişer defa sayıp, imzalı zabıt tuttular. Toplam 2,900 altın vardı. Yani çok önemli bir servet söz konusuydu. Herkes, Cevdet bu sefer bir ödüle layık görülecek diye düşünüyordu. Jülide ise, kendinden emin, ben bu sefer tedbirimi önden alacağım diyordu. Yani polisin işi gerçekten zor görünüyordu. Altın sayma ve zabıt işlemlerinden sonra, toz toprağa bulanmış üç polis, büyük bir neşe içinde, doğal mendireğin nispeten derin bölümüne dalıp temizlendiler ve herkes akşam yemeği için hazır oldu.

Ortak görüş, akşam yemeğini hafif tutup, kokteyl havasında geçiştirmekti. Kimi salata, kimi meyve, kimi börek yerken, genelde, yanlarında getirdikleri buz sandığında soğutulmuş Çankaya beyaz şaraplarını tercih ettiler. Keyif kaçıran tek unsur, adada yuvalanmış binlerce martının kulak tırmalayan çığlıklarıydı. Ancak, bir süre sonra mehtap çıkınca, binlerce martı aniden sustu ve hep birlikte büyük bir hayranlıkla mehtabı seyre başladılar. Bu sırada saygısız bir martı gürültü yapınca, diğer martılar ona saldırıp muhtemelen öldürdüler ve tekrar seyre döndüler. Biz de ilk kez martılarla birlikte mehtabı seyrederken, ümidimiz adanın diğer canlıları olan tavşanlarla yılanların da aynı güzelliği barış içinde yaşıyor olmalarıydı.

ADADA SİLAH SESLERİ

Akşam vakti, hava beklenenden soğuk olunca, Osman'a bir angarya daha çıktı. Önemli miktarda çalı çırpı ve odun toplayarak, güzel bir kamp ateşi yakması istenmişti. Ancak adada kalın odun bulunmadığından, kullandıkları çalı çırpı çabucak yanıp bitiyor, ateşi sürekli beslemek gerekiyordu.

Bu zor durumda, Cevdet ve Jülide çözümü aynı uyku tulumu içinde birbirlerine sarılarak ısınmak yoluyla bulmuşlardı. Ancak, uyku tulumlarının içini kontrol etmeyi ve silkelemeyi de unuttular. Belki de eniştemin ateş yak-tırması bu yüzdendi,

Cevdet'le Jülide daha yeni uyumuşlardı ki, herkes Jülide'nin çığlığıyla uyandı. "Beni bir şey soktu. Bacağım çok acıyor. Tam baldırım. Cevdet bir şey yap lütfen," di-yen Jülide'ye Cevdet;

"Önce sakın ol, sonra da göster bakalım neresi so-kulmuş," dedi ve zehri emip tükürmeye başladı. Hayli tempolu gösterdiği bu çaba başarılı oldu ve yükselmiş olan ateşi bir süre sonra neredeyse normale döndü.

Panik yapmaması için kendisine söylememişti ama sokan bir akrepti. Marmara bölgesinde akrepler öldürücü değildi ama fena halde can yakıcı olabilirlerdi. Jülide'nin durumunda olduğu gibi.

Aslında, her şeyi düşünen eniştem bu konuda çuvallamıştı. Akrep sokmasında, yanımızda serum olsaydı problem olmazdı. Oysa yılan sokmalarında, her yılan türünde kendi serumunu yapmak gerekir. Yani yeşil yılan beni soksaydı hastaneye yanımda onu da götürmem gerekirdi. Özetle senaryo tersine dönerdi. “Kaçan yılan, Kovalayan Osman”. Neyse ki öyle bir sorun yaşanmadı

Jülide'ye gelince, sabah olduğuunda, herkesten fazla yaşam enerjisiyle dolu olan oydu. Ertesi sabah güneş doğmuş ve hava ısınmaya başlamış olmasına rağmen, üşümüş herkes battaniyelerinin altında ya da tulumlarının içinde uyuklamaya devam ediyordu.

Bir gece önce, faili meçhul bir haşere tarafından sokulan Jülide tek uyumayandı. Usulca, Cevdet'i uyandırmadan tulumdan çıktı. Kadın içgüdüleri onda bir huzursuzluk yaratmıştı. Ayrıca, denizden adaya doğru bir takım konuşma sesleri duyar gibi geldi. Fazla tereddüt etmeden, seslerin geldiğini düşündüğu kayalıklara yöneldi. İlk silah sesi Cevdet'i uyandırdı. Jülide ortalıkta yoktu. Nerede bu kız diye düşünürken herkes uyanmıştı. Ardından iki silah sesi daha geldi. Bunun üzerine telaşlanan Cevdet: “İsmet al şu yedek silahımı, hep birlikte kalın. Ben neler olduğunu anlamaya gidiyorum,” dedi ve silah seslerinin geldiği yer kayalık bölgeye doğru yöneldi. Kısa bir süre sonra kayalıkların arasından; “Hiç Cevdet buraya gel,” diye çağırın Jülide başladı anlatmaya.

“İki kişi motor yatlarıyla gelmiş, Zodyaklarıyla kara-ya çıkmış martıları vuruyorlar.” Üç kuruşluk hazır tüyleri almak yerine canlı martıları öldürmenin keyfini yaşıyorlardı. Cevdet havaya iki el ateş ederek bağırdı, “Polis silahlarınızı bırakın.” Adamlar bir tereddüt geçirince, Cevdet’e söylemeden arkalarına dolanmış olan İsmet Dayım ortaya çıkıp;

“Sakın ha,” deyince, adamlar tüfeklerini bıraktılar. Avcılar bir tür gözaltı durumundaydı. Tam o sırada, kalyaların arkasından çıkan üçüncü bir adam silahını doğrultup, avcıları tekrar olaylara hâkim duruma getirdi. İşte o anda inanılmaz bir olay gerçekleşti. Tarzanvari bir nara ile eniştem üçüncü adamın sırtına binip tavayı kafasına indirince, Cevdet’le İsmet fırsatı kaçırmadılar. Silahlarını yerden alıp kontrolü tekrar ele geçirdiler.

SAHİL GÜVENLİK

Cevdet Başkomiserin yanında ne için getirdiğini anlamadığımız omuz çantası ve kutu aslında çok güçlü bir telsizle aküydü. O zaman anladık ki komiser her zaman tedbiri elden bırakmayan bir polisti.

Cevdet süratle sahil güvenlik ile irtibat kurmak için çağrıya başladı.

“Başkomiser Cevdet Kızıltop, görevde yardım istiyor, tamam.”

“Adalar Sahil Güvenlik Botu, Ben Komutan Yüzbaşı Cemal Demirkol, görevinizi ve konumunuzu bildirin tamam.”

“Konumumuz Sivriada, görevimiz hırsız çetesi izini sürmek. Burada motoryatla gelen üç kişi martı avlamak için geldiklerini iddia ediyorlar. Tekneleri kiralık, yani şimdilik güvenilirmez bilgi. Beş paralık tüy için, bu kadar masraf, akıl dışı. Özetle çete mensubu olduklarından ve bizi takip ettiklerinden şüphe ediyoruz, tamam.”

“Tehlikede misiniz, tamam?”

“Hayır, olaylar halen kontrolümüzde, tamam.”

“Ne gibi bir yardım istiyorsunuz, tamam?”

“Teknemiz, daha fazla yük almaya uygun değil. Üç şüphelinin ve teknelerinin İstanbul Emniyeti’ne teslimini rica ediyoruz? Tamam.”

“Heybeli’de yakıt alıyoruz. Yarım saat sonra Sivri’de oluruz. Tamam.”

“Sağ olun Komutanım. Görüşmek üzere, bekliyoruz, tamam.”

İşte yüz yıl kadar sonra o gün herkes öğle yemeğine neşe içinde tepeden inerek hep birlikte altınları saymış 2,900 taneydi.

Hikâyeyi bildikleri için 100 altını kaptanları adaya getiren ve daha sonra da alacak olan kişilere ödemişler diye düşündüler.

Sanki para bizimmiş gibi herkese bir coşku hâkimdi. İlk gecemizde o kadar çok balık tutmuştuk ki, daha birçok akşam yemeği için yeterli yiyeceğimiz vardı.

Bu sırada, sahil güvenlik botu adaya yanaşmış, komutanla iki asker sahile çıkmışlardı. Tabii ki onları yemeğe davet ettik. Bottaki nöbetçiye de yemek götürdük.

Üç tutukluyu da unutmadık. Onlara da ellerini çözüp yemek verdik. Ama biz onlara iyilik yaparken bile, onlar son kozla mağduru oynamayı tercih ettiler. İçlerinden özellikle biri tam anlamıyla yaygara yapıp, vatandaşlık haklarının gasp edildiğini söylüyordu:

“Komutanım, polisin bu kanunsuz tutuklamasına suç ortağı olmayın. Buradaki herkes hâkim karşısına çıkacak, bundan emin olabilirsiniz. Size bunu İstanbul Barosu’na kayıtlı bir avukat söylüyor,” deyince ikisi de terdirgin oldular. Bunun üzerine yüzbaşı,

“Başkomiserim ne diyor bu adam? Böyle bir ihtimal var mı?”

“Evet, çok genç görünmekle birlikte, avukat olabilir, ama anlattıklarında mantıksız birçok bilgi var. Örneğin; Polise neden her konuda yalan söylüyor acaba? Neden, martı avlamak için sabahın körünü ve Sivriada’yı seçmişler?”

“Bizi aramak yerine, görünen o ki, amaçları silah sesleriyle bizi uyandırmak ve kendi ayaklarımızla yanlarına getirmekmiş. Ben buna cinayete teşebbüs derim.”

“Biz iki avcıyı durdurduğumuz sırada, kayaların arkasından çıkan üçüncü tüfekli kişi ikimizi teslim alıyordu ki, Kâmil Bey adamın kafasına tavayı indirerek hepimizi kurtardı. Biz de üçünü esir alıp bağladık. Şimdi bu adamların masum avcılar olma ihtimali nedir komutanım?” diye sorunca avukat tekrar müdahale etti:

“Bizi darp ettiniz, arkadaşımız beyin sarsıntısı geçiriyor. Bunun bedeli çok ağır olacak Cevdet Komiser,” demez mi? Cevdet, Komutan ve İsmet, bunu duyunca kahkahaları patlattılar

“Vay seni salak, nasıl aldılar seni Baro’ya? Ne zaman tanıştık seninle?” diye Cevdet sorunca, avukat kem küm etmeye devam etti ve sonunda;

“Basında yer almış bir fotoğrafınızı görmüş olabilirim,” açıklamasıyla paçayı kurtarmaya çalıştı.

Bunun üzerine, Cevdet, artık bazı bilgilerin Komutan’a açıklanmasının gerektiğini düşündü ve üç avcının da duyabileceği şekilde.

“Komutanım, bu üç kişi de bence peşinde olduğumuz Yedi Bela Çetesi’nin elemanları. Çapraz sorguda nasıl olsa öğreniriz,” dedi. Aynı anda, üç avcının yüzlerinin aldığı mor renk, her şeyi açıklıyordu. Sivriada’da bir bayram havası vardı. 2,900 Altın hazinesi bulunmuştu ve en az onun kadar önemli bir başarı, çetenin büyük ihtimalle 3, 4 ve 5 numaralarının yakalanmış olmasıydı. Geriye kalan iki şeflerinin yakalanması için eldeki şüphelilerin, bir an önce üç ayrı memur tarafından sorgulanması ve çelişkili ifadeler üzerinden suçlamaların yapılması gerekiyordu.

BURGAZADA OPERASYONU

İki gün önce 3 numara, Sivriada'daki altınları ele geçirme eyleminde kullanılmak üzere, Burgazada'da bir haftalığına büyük bir pansiyon kiralamış, ev sahibine de diğer arkadaşlarının daha sonra geleceğini söylemiş.

Adaya kiraladıkları lüks bir yatla geldiklerinde, pansiyon sahibi, ziyaret nedenini sorma konusunda haliyle fazla ısrarcı olmadı.

Motoryattan inen Uzak Doğulu afeti görünce de onu çevrelerinden uzaklaştırmaları pek kolay olmadı.

Burgazada'daki ilk günlerinde, ev sahibi Nazmi Bey, onları faytonla ada turuna davet edince, terasta güneşlenmekte olan Lara giyinmeye gitti... Yarım saat sonra geldiğinde, üzerindeki mini etekle siyah atleti giymenin bu kadar zaman almasını, kadınların bekletme alışkanlığına verdiler. Bunu doğal bir hak olarak gören ve ömür boyu beklemeye hazır Nazmi Bey, gözlerini Lara'nın güneşte yanmış güzel bacaklarından alamıyordu. 3 Numara Lara'ya adada yaya dolaşmamasını ya da dikkat çekici kıyafetler giymemesini korka korka tavsiye etti. İyi

de, onun cazibesinin azalması doğaya aykırı bir gelişme olurdu, yani oluru yoktu.

Birol'un dinlenmeyi seçip geziye katılmamasına çok üzülen Nazmi Bey, Lara Hanım'ı memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya söz verdi. Sözünü de her fırsatta Lara'nın vücuduyla yakın temas kurarak yerine getirdi. Sonunda Lara da kurtuluşu odasına çekilmekte buldu.

Burgazada'nın özel bir önemi vardı... O da artık herkesin 1 ve 2 numaraları tanıyor olmasıydı. Daha samimi bu ortamda Yedi Bela Çetesi'nin beş üyesi, akşam sularında nefis bir balık buğulama ve beyaz şarap ziyafeti yaptılar. Yemek sonrasında tüfeklerini kontrol ettiler ve erkenden yattılar.

Sabah 5.00'de 1 ve 2 numaralar son talimatlarını verip, ardından 3 numaranın komutasındaki üç kişilik ekibi Sivriada'ya doğru yolcu ettiler.

Motoryat uzaklaşırken Birol ve Lara terasa geçtiler.

Şezlongların ayak tarafları belli bir konuma göre uzatıldığında, güçlü dürbünleriyle Yassıada ve Sivriada gözetlenebiliyordu. Ancak, bu sabah görünenler hiç de iç açıcı değildi. Çetenin motoryatından bir saat sonra, şimdi de Sahil Güvenlik Botu, ıssız Sivriada'ya yanaşmak üzereydi. Bunun tek anlamı vardı: adaya altınları almak amacıyla giden çete mensuplarının başarısız olduğu, altınları ele geçiremediği ve en kötüsü, güvenlik güçleri tarafından yakalanmış olmalarıydı.

Şimdi yapılması gereken, bir an önce adayı ve Türkiye'yi terk etmektir. Düşük bir olasılık da olsa, yakalanan-

lar, 1 ve 2 numaraların şu anda Burgazada'da olduklarını söyleyebilirdi. Dolayısıyla, abuk olmaları hayati bir önem taşıyordu. On dakika sonra 1 ve 2 numara şaşaalı gelişlerinin aksine, son derece mütevazı tesettür kıyafetleri içerisinde, kimlikleri güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş olarak şehir hatları vapuru ile adayı terk etmişlerdi.

DEPREM VE DÖNÜŞ

Öğle yemeğimizin ardından, Sahil Güvenlik tutukluları İstanbul Emniyeti'ne teslim etmek üzere devrildi. Biz de yardımları için teşekkürlerimizle onları yolcu ettik.

Sonra da hepimiz yaz sıcağının da etkisiyle uyuya kalmışız.

Hepimiz muhtelif rüyalar görürken, hava bozdu ve rüzgârla birlikte deniz de hayli kabardı. Tam o sırada, yanımdaki manav sandığı, sanki tekme yemiş gibi üzerime devrildi.

Yarı uyur yarı uyanık, “Baba ne yapıyorsun?” diye sordum ama babam ve diğerleri benden en az 5 metre uzakta uyuyorlardı. Daha doğrusu onlar da uyanma moduna geçiyorlardı. “Nasıl olur?” diye soruyordum ki kendime, çok derinden gelen bir tür gürleme sesiyle birlikte, adanın tam anlamıyla zıpladığını hissettik. Gürlemeler ve şiddetli sarsıntılar sürüyordu ki, Eniştem büyük bir soğukkanlılıkla:

“Arkadaşlar, şu anda çok şiddeti bir deprem yaşamaktayız. Bu ortamda denizde bulunmak daha tehlikeli olabilir. Şimdi zirveden yuvarlanabilecek taşlara dikkat edin ve depremin peşinden gelebilecek muhtemel bir dev dalgaya karşı kendinize uygun yüksek yerlere çıkın. Zaten deprem en fazla birkaç dakika sürecektir,” diyerek herkesi sakinleştirdi. Yine de önce artçı depremlerin geçmesini bekleyip, yaklaşık bir saat sonra da dönüş yoluna çıktık.

Birol ve Lara da o sıralarda Burgazada’dan ayrılmıştı. Birol gökyüzüne bakarak,

“Bu rüzgâr fırtınaya dönerse, fena halde sallanacağız anlamına gelir,” dedi. Demesiyle birlikte de, şiddetli bir rüzgâr koca gemiyi sallamaya başladı.

En etkileyici olan, geminin sanki bir uçağın hava boşluğuna düşüşü gibi bir harekette bulunması oldu. Bu da, yolcularda kısa bir paniğe neden olduysa da, gemi çabuk bir şekilde dengesini buldu ve yoluna devam etti...

Diğer yandan, eniştemin güven verici konuşmasına rağmen, yüzündeki endişeli ifadeyi hepimiz görmüştük. Nedenini anlamak için fazla beklemedik. Kınalıada’yla Bostancı açıklarına geldiğimizde, sıkı bir rüzgâr ve neredeyse bir metrelik dalgalar bizi karşıladı

Özellikle ben ve Jülide Abla, tekneye her dalga çarpışında havaya sıçırıyorduk. Çareyi kendimizi tekneye bağlamakta bulduk ama kalçalarımız çoktan darbe yemekten çürümüştü.

Bunun üzerine eniştem herkesin tutunabileceği kılın bir ipi tekneye boydan boya gererken ayağı kayıp de-

nize uçu. İnanılmaz bir şans eseri ya da yetenek sayesinde, eniştem elindeki ipi bırakmadı. Bizler de hep beraber onu tekneye çekip mutlak bir ölümden kurtardık. Onun tepkisi ise,

“Ne uçtum ama değil mi çocuklar?” oldu... Arkasından kahkahayı patlattı. Ben de geçici olarak başına geçtiğim dümeni kendisine iade ettim.

Üç saat sonra, tam anlamıyla perişan bir halde, Altın-tepe’ye varışımız çok kalabalık ve dramatik oldu. Adapazarı’nda çok şiddetli bir deprem olmuş ve 89 kişi ölmüştü. Yüzlerce de yaralı vardı. Haliyle biz de kurtulduğumuza bir türlü sevinemedik. Aramızda bir tek büyük teyzem iyi ki kocasının gitmesine izin verdiğini, onun tecrübesinin herkesi kurtardığını söylüyordu. Üstüne bir de onu şap diye uluorta öpmez mi? Teyzem böylece yıldız rolünü kaparken, ikinci planda kalmaya hiç alışık olmayan Jülide, pasif davrandığını düşündüğü Cevdet’e küsmüş, surat asıyordu.

Teyzem, o akşam, yıldızlığın tadını tam anlamıyla çıkardı ve müthiş bir ziyafet verdi. Bunlar kocamın adada tuttuğu balıklar diye konu komşuya da balık dağıttı. En önemlisi, Jülide’ye çok nazik davranınca, onun da keyfi yerine geldi ve:

“Ne olmuş yani? Sen de benim kahramanımsın,” diye Cevdet’e şahane bir öpücük verince teyzemin başlattığı bir alkış tufanı koptu.

Bölüm 5

SONA DOĞRU

ÇAPRAZ SORGU

İstanbul'a döner dönmez, Yedi Bela'nın şeflerini bir an önce yakalamak üzere, son yakalanan üç üyeyi sorguya aldılar.

Sorguyu Başkomiser Cevdet başlattı. Temel prensip, üç değişik odada, üç ayrı şüphelinin, üç ayrı memur tarafından sorgulanması ve çelişkili ifadeler üzerinden suçlamaların oluşturulmasıydı.

Edinilen en önemli bilginin çetenin ayda bir 2. sınıf bir otelde toplantı yapıyor olmasıydı. Bunlar, muhtelif şiir ve edebiyat konularında, otele iyi para vererek organize ettikleri kayda geçmeyen kısa toplantılardı. Bunların mevcut ışık ve ses düzeniyle yine 1 ve 2 numaralar tanınmaz idiler. Tek bilinen 2 numaranın bir kadın olduğuydu. Sözde avukat,

“Biz otellerin adlarını versek dahi, maalesef onlar kabul etmez, siz de kanıtlayamazsınız,” deyince; Cevdet'in cevabı,

“O zaman, maalesef cezanızı hafifletemeyeceğimiz gibi, suçlarınıza bilgi saklamayı da ekleyip cezanızı ağırlaştırmak gerekecek,” oldu.

Avukat olarak kendini tanıtan çetecinin yanından ayrılan Cevdet, en zayıf görüneni sorgulayan İsmet'in odasına geçti. Ve durumu, "İsmet, bunlar 1 milyon dolar hayalinde enayiler. Hem de patronları tam o sırada adamlarını satıp kendileri herhalde yurtdışına kaçmakta iken," diye özetledi.

Tam o sırada Jülide; "Müjde, benimki son toplantıyı yaptıkları evin adresini verecekmiş. Ancak, üçünün de ceza indiriminden yararlanmasını şart koşuyor," dedi. Cevdet'in cevabı gayet net oldu:

"Kesinlikle hepiniz yararlanacaksınız, eğer sizin geciktirmeniz yüzünden, çoktan kaçıp gitmedilerse. Yakalayamazsak yandınız haberiniz olsun," dedi ve emirler yağdırmaya başladı.

"Haydi, ekip fırlayın çabuk, İç Levent'e gidiyoruz. İsmet lütfen Jülide'ye eşlik eder misin? Bundan sonrası biz polislerin," deyip takımın başına geçti. İç Levent'teki eve geldiklerinde, onlara kapıyı 17-18 yaşında bir genç açtı. Sonra da içeri seslendi:

"Baba gel, bu beyler polis olmalı. Bakalım büyük oğlun başka neler yapmış?" dedi ve devam etti. "Memur Bey babama sormayın, ağabeyimi kurtarmak için yine yalan söyler. Bana inanın, şu anda beraber olduğu kadınla Uzak Doğuya kaçıyorlar. Lütfen yetişin onlara ve kurtarın ağabeyimi şu rezil kadından."

1 numaranın kardeşinin bu sözleri, Yedi Bela olayına yeni bir boyut getirmişti.

TEHLİKELİ KADIN

Çete toplantılarında, ışıktandırmanın yüzleri karartmasına rağmen, 2 numaralı Lara, çoğu kez çete mensuplarıyla birlikte oluyor ve yüzünü saklamayıp cazibesine, cesaret ve cüretkârlığı da ekliyordu.

2 numara, aynı zamanda 1 numaranın kız arkadaşıydı. Daha doğrusu, 1 numara ile çete mensupları arasındaki ilişkileri yürüten, herkesin iş tanımlarıyla görev dağıtımlarını yapan ve ganimet paylarını ödemeye yetkili kişi 2 numara idi.

Uzak Doğulu çok güzel bir kadın olan 2 numara ile 1 numaranın aralarında tam bir güven ve aşk ilişkisi olduğunu herkes görüyordu. Nitekim kadının en önemli görevi, ganimetlerin tespiti, gerekirse elden çıkarılması ve de çete mensuplarının paylarının izlenmesi ve tutarlarının düzenli ödenmesiydi. Ayrıca, kasa güvenliği de ondan soruluyordu. Kasanın tek bir anahtarı vardı. Kasaya nakit parayı ve mücevherleri yerleştirip kilitliyor, sonra da anahtarı sadece kendinin bildiği bir yere saklıyordu.

Özetle, Yedi Bela'da yönetim, denetim ve saklama fonksiyonları 2 numaraya bağlıydı. 1 numaranın temel işlevi soygunların teknik olarak planlanması ve uygulanmasıydı. Bu konularda son derece başarılıydı.

1 numara, 24 yaşında yakışıklı bir delikanlının heyecanı içinde, kendisini tümüyle kadının cazibesine kapırmıştı. Lara, 1 numara hakkında her bilgiye sahip iken, delikanlı olgun bir kadın olan sevgilisiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Anlaşılan oydu ki, Yedi Bela'nın kuruluşunda, bu iki insanın arasındaki çekim etkili olmuş, zamanla da Lara delikanlıyı tam bir cinsel kontrol, hatta esaret altına almıştı. Öyle ki, kadının her isteğini 1 numara anında yerine getiriyor ve konuyla ilgili hiçbir soru sormuyordu.

Dolayısıyla, doğal olarak, 1 numara Lara'nın hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmez iken, genç kadın sevgilisinininki ni A dan Z'ye en ince ayrıntısına kadar öğrenebiliyordu.

Gerçekte, Yedi Bela Çetesi'nin ilk kuruluş adımları, Lara'nın patronlarıyla birlikte çıktıkları bir tekne gezisindeki yakınlaşmalarıyla atılmış olmakla birlikte, Lara kendisinin uzun süredir hırsızlık yaptığını, bundan heyecan ve korkuyla karışık bir haz aldığını Birol'a anlatmıştı. Bugün ise yok olma noktasına gelmişlerdi.

Burgazada dönüşünde, Lara hayati olduğunu söylediği birkaç telefon ederken, Birol da ailesine onlara uğrayacaklarını bilmişti.

VEDA ZİYARETİ

Emekli devlet memuru İsmail Bey'in evinde, eşi Selma Hanım, oğulları Birol ve küçük kardeşi Sabri ile gelin adayları Lara, akşam yemeğinde hep birlikteler.

Biraz önce, belirsiz bir süre için Uzak Doğu'ya gideceklerini söylediklerinden, ebeveynlerin neşesi kaçmış durumda. Yine de, gelin adaylarını çok sevdiklerinden, umarız fazla uzun kalmazsınız diyorlar ve iyi yolculuklar dilekleriyle, kadeh kaldırıyorlar. Aralarında bir tek Sabri Lara'ya hayli soğuk davranıyor.

Lara'nın ilişkileri sayesinde, ertesi gün öğleden sonraki uçakta birinci sınıf iki yer bulmuş durumdalar.

Akşam yemeğinden sonra, aileye son derece doku-naklı bir veda töreninden sonra, Atatürk Havalimanı'na yakın lüks bir otelde ayırttıkları süitlerine geçtiler.

Gece saat 23.00 gibi, iki konsolosluk görevlisi gelip Lara'nın valizleri alıyorlar. Neler olduğunu anlamayan Birol;

“Lara neden yalnız senin valizlerini aldılar?” diye sorup,

“Sevgilim hem ikimiz birlikte dikkat çekeriz, hem de ben bu şekilde konsolosluk ilişkilerimi kullanabilirim,” açıklamasını alınca da,

“Sen öyle diyorsan, tamamdır,” diye konuyu kapattı.

Son birkaç hafta, hatta ay sırasında, hakikaten zorlu bir mücadele içinde olmuşlar ve bugünkü ölüm kalım noktasına gelmişlerdi. Her zaman olduğu gibi, bu kez de, havadaki elektriği algılayan ve stresi azaltmak için eyleme geçen Lara oldu.

“Aşkım, yeni bir yaşama açılmamızı şampanyayla kutlayalım. Lütfen şişeyle ilgilenir misin?” dedi ve yatak odasına geçti. Biraz sonra, üzerinde başta Birol olmak üzere, hiçbir erkeğin dayanması mümkün olmayan son derece seksi siyah iç çamaşırlarıyla salona geldi. Önce ışıkları kısıtı, sonra da süitin müzik dolabından çok romantik bir parça seçti.

Şampanyalarından birer kadeh içtikten sonra, gözleri çakmak çakmak, yanakları kızarmış Lara, Birol’u elinden tutup kanepeye götürürken kulağına fısıldadı:

“Hayatım birazdan yapacağım dans ve her şey, tüm yaşamımda yalnız sana ait olacak.” Bu sözlerin ardından, Bangkoklu dilber, vücudunun en güzel bölge ve kıvrımlarını sergileyen, öyle duygu ve cinsellik dolu bir dans yaptı ki, Birol’un zihnindeki soru işaretlerinden eser kalmadı.

Yalnızca onu kucağına alarak ihtirasla öptü ve,

“Sana tapıyorum Lara,” dedi.

HAVALİMANINDA ÖLÜM

Cevdet ve ekibi, 1 numaranın kardeşini yanlarına aldılar ve iki kaçağın fotoğraflarını aralarında dağıtıp Atatürk Havalimanı'na doğru yola çıktılar. Ancak polisin geçiş üstünlüğüne rağmen, çok yoğun bir trafik onların ilerlemesini zorlaştırıyordu. Yani, trafik kaçaklardan yana çalışıyordu.

“Lanet olası bu ne trafik? Nasıl düşünemedik helikopter almayı?” diye öfkeyle konuştu Cevdet. Tabii ki, kızdığı kişi kendisiydi.

İç Levent'ten Yeşilköy'e ulaşmaları neredeyse bir saat aldı. Öfke içinde, hüviyetlerini göstererek polis kontrolünden geçip ilk kalkacak Uzak Doğu uçağının kapısına koştular.

İki Türk turist grubu da aynı yolculuğu yaptığından, uçak tamamen doluydu. Sabırla aramaya başladılar.

Lara'nın çarpıcı güzelliği sayesinde, bulunması fazla zaman almadı. 1 numara düşünceli otururken, Lara yanındaki Asyalı bir adamla konuşmaktaydı.

Sessizce onların etrafında gerekli önlemleri alıyorlardı ki, durumu fark eden 1 numara tutuklanacağını anlayınca,

“Cevdet Bey acaba bizi kelepçe takmadan tutuklamanız mümkün olur mu?” diye sormuş, “Böylece hanımefendinin de rencide olmasına mâni oluruz,” diye tam bir centilmen gibi davranmıştı. En inanılmaz olan da kadının bu sözler üzerine:

“Beni de tutuklayacaksınız öyle mi?” diyor Lara, bir yandan gülüyor, diğer yandan da çantasının içinde bir şeyler arıyordu. Sonunda aradığını buldu ve Cevdet’e uzattı. Yüzü tümüyle kızaran Başkomiser elinde diplomatik bir pasaport tutuyordu.

Lara, bu sefer ciddi bir tonda:

“Beyefendi, ülkelerimiz arasında 1961 Viyana Konvansiyonu ile uyumlu, olarak imzalanmış “İkili Diplomatik Bağışıklık Anlaşması” mevcuttur. Benim ne ifademi alabilir ne tutuklayabilir, ne de yargılayabilirsiniz. Dolayısıyla, şu anda benim üzerimde hiçbir yetkiniz olmadığı için, diplomatik bir kriz yaratmak ve kariyerinizi mahvetmek üzere olduğunuzu da özellikle belirtmek isterim,” diye sert bir tonda konuştu. Aynı anda, konuştukları üçüncü kişi pasaportunu uzatıp;

“Başkonsolos Yardımcısı olarak, Bayan Lara’nın bütün söylediklerini teyit ediyorum. İzninizle, uçağımız yolcu alımına başladı,” deyip, Lara’nın koluna girdi ve tüm sorunlar için Başkonsolosluğa başvurmak gerektiğini belirterek kapıya doğru yöneldiler.

Bu sırada, polisler dahil herkes tam bir dramatik şok içindeydi. Yüzündeki ifadeden, anlaşılan 1 numaranın Lara'nın diplomatik kimliği hakkında hiçbir bilgisi olmadığıydı.

Onda duran mücevherler de diplomatik kargo ile gidecekti.

Varsın, TC. Devleti, onu istenmeyen kişi ilan etsin. Lara'ya hiçbir şey olmazdı.

Varsın, 1 numaranın ve arkadaşı olan gençlerin hayatları mahvolsun, umurunda mı Lara'nın? Ona yine bir şey olmazdı diye düşünüyor, aynı zamanda da içinde tırmanan öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Ancak, tam kapıya girecekken, Lara küçümseyen hafif alaycı bir tonda, "Ne yapalım sevgilim, buraya kadarmış," deyince, ne yazık ki bastıramadığı öfke galip geldi.

Çok ani bir kararla, şimşek gibi hareket edip en yakınındaki üniformalı polisin silahını belinden aldı, mermiyi namluya sürdü. Sonra Lara'ya doğru hızla yürürken, havaya iki el ateş edip, "Herkes yere," diye bağırdı.

Kalabalıktan ötürü, polisler ateş etmekte kararsız iken, o tereddüt etmedi ve Lara'yı kalbinden tek kurşunla vurdu. Sonra gözleri yaşlı, titreyen elindeki silahı şakağına dayayıp tetiği çekti...

Bölüm 6

TÖREN

BAŞKOMİSERİN KONUŞMASI

Aradan iki hafta geçmiş, Levent Sinema ve Konferans Salonunda, Yedi Bela Çetesi'nin tümüyle yakalanması dolayısıyla özel bir tören düzenlenmişti.

Levent semti hırsızlık mağdurları, emniyet güçlerine olan güven ve takdir duygularını ayrı bir törenle ifade etmek istemişler ve söz konusu törenin Devlet makamlarıyla birlikte düzenlenmesini sağlayabilmişlerdi.

İçişleri Bakanı ve Emniyet Genel Müdürü'nün takıtları madalyalar ve onurlandırıcı konuşmalardan sonra sıra Başkomiser Cevdet Kızıltop'a gelmişti.

Bundan iki hafta önce Atatürk Havalimanı'nda, Birol silahı şakağına dayadığı anda, Başkomiser Cevdet ile Birol'un kardeşi Sabri, uçarcasına adamın üzerine atlamış ve kolunu bükerek intihar etmesini önlemişlerdi. O sırada ateş alan silahtan çıkan kurşunun büyük bir şans eseri, kimseye zarar vermeden duvara saplanması, felaketin boyutunun daha da ciddileşmesini engellemişti.

Hem atlattığı tehlikeler hem de genelde çeteyi yakalama süreci, bunca polislik tecrübesine rağmen, Cevdet'e

birçok yeni bilgi ve yetenek kazandırmış, devlet büyüklerinin de vurguladığı üzere, kendisinin Teşkilatın iftihar ettiği mensuplarından biri olma konumunu daha da güçlendirmişti.

Cevdet, iki kısa öksürükten sonra, amirlerine teşekkürlerini arz etti ve konuşmasına başladı.

“Saygıdeğer Leventliler,

“Yedi Bela Çetesi olayı toplumsal ve bireysel olarak son derece öğretici olup, hepimiz için alınacak derslerle doludur.

“Her şeyden önce şükredelim ki genç kızların esir olarak özgürce alınıp satıldığı günler çok geride kalmıştır. Ancak gerek Osmanlı döneminde gerekse sonrasında, insanların doymak bilmeyen hırsları nedeniyle, kanun dışı esir ticaretinin değişik türlerini yaratıp her an toplumumuz için yeni tehlikeler ortaya çıkarabilirler. Uyanık olmayı sürdürmeliyiz.

“Diğer yaşamsal bir konuya, geleceğimizi emanet ettiğimiz gençlerin eğitimleridir. Onların sağlam değerlere sahip olmalarına destek olmak ve aşırı hedefler peşinde koşup hayatlarını heba etmelerine imkân vermek ülkemizin geleceği açısından son derece önemlidir

“Bu operasyonumuzda, biz polisler, sivil vatandaşlarımızdan örnek alınacak destekler gördük. En önemli katkılar, olağanüstü cesaretleriyle, nişanım Jülide Hanım’dan ve aziz dostum İsmet Bey’den geldi.

“Leventli gençlerin yaptıkları, başlı başına bir cesaret timsaliydi,” diye devam etti. “Keşke dedelerimiz de zavalı köpeklere böyle yardım edebilselerdi.

“Osmanlıların 20. yüzyıl başlarında, acı çekenleri yalnız insanlar olmamış, köpekler de 20. yüzyılın başlarında eşi benzeri görülmemiş bir katliama uğramışlardır. Bunu yapanların insan olduklarını söylemek zordur. Bu alanda da şükredelim ki, Cumhuriyet döneminde bazı hayvan koruma atılımları gerçekleştirilmiş, ancak ne yazık ki yetersiz kalmışlardır.”

Zihnim Cevdet Ağabey’in güzel konuşmasının içeriğiyle meşgul, salondan çıkmış yürüyerek, sonraları restore edilip Türkiye Futbol Federasyonu Binası’na dönüşecek pırıl pırıl hayali bir “Perili Köşkün” önüne gelmişim. Karışık duygular içinde biraz daha uzaklara baktığımda, küçük kızın düştüğü kuyunun olduğu yerde, yükselecek binaların tepelerini görür gibi oldum. Gerçekte farkında olmadan geldiğim yer gelecek gençlik yıllarımdı. Düşündükçe, Cevdet Ağabey’in söyledikleri göğsümü kabarttı ve önemli işler başarmış kişilerden biri olarak, yüzümde gururlu bir ifadeyle salona döndüm.

Bölüm 7

50 YIL SONRA BUGÜN

YIL 2020

Yıllar sonra, direksiyonda, Levent'i Koruma Derneği'nin en son başkanı Elvis Ahmet (Balioğlu) ile Levent sokaklarında, mekân ve zaman gezintisi yapıyoruz. Ağaçlar devasa boyutlara ulaşmış, çiçekler aynı güzellikte. Ancak mahalle, neredeyse bir ilçe olmuş.

Evlerin birçoğu işyerine dönüşmüş. Bu süreç içinde, nasıl olduysa evlerin orjinal mimarilerinde önemli değişikliklerin, hatta ek inşaatların yapıldığı görülmekte. Ancak, dört tarafından kuşatılmış olmasına rağmen, Levent direnmiş ve gökdelen inşaatlarına geçit vermemiş. Öyle ki, küçük kızın düştüğü kuyunun bulunduğu yamaç dahi yüksek binaların işgaline uğramış, ama Levent dayanmıştır. Geçmiş olayların önemli sahne unsurlarından, Perili Köşk, yapılan yenileme sonucu, pırıl pırıl bir kamu binasına dönüşmüştür.

Elena'nın altınlarının gömülü olduğu Sivriada ise, uzun yıllar ıssız kalmış, ancak adanın taş ocaklarından sağlanan kayalarla, Haydarpaşa mendireği inşa edilmiştir.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, 2017 yılı ekim ayında, statüsü gereği Hazine'ye ait, üzerinde hiçbir yerleşim unsuru bulunmayan, Askeri Bölge kimlikli, Sivriada'yı, planlarında, turizmle ilgili tüm kuruluşların her tür açık/kapalı sanat ve kültür etkinliğini gerçekleştirebileceği bir alana dönüştürmüştür. Bugün itibariyle, adalar savunma platformu tarafından antik liman, mendirek ve taşocağı bölgelerinin, iş makinelerince yok edilmesine karşı mücadele verildiği, aynı zamanda, hukuksuz bir çalışmanın Adalar Belediyesi'nin tüm uyarılarına karşın süregeldiği ve yıkım kararlarına da uyulmadığı özellikle belirtilmektedir. Diğer yandan, Sivriada'da binlerce kuş ve balığın ürediği mercan ve yosun yataklarının da yok edildiği söylenmektedir.

Sonuç olarak, fotoğraflarda mendireğin yapıldığı, tarihi manastırdan ise geriye pek bir şey kalmadığı görülmektedir.

İnsanların köpeklere yaptıklarından utanç duydukları anlaşılmaktadır. Adada bir anma töreni yapıp, 2012 yılında katliamı temsil eden bir anıt konulması, hayvan yaşam hakları açısından ümit verici olmuştur.

Bir başka girişim, 2005 yılında İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından adaya 110 metre yüksekliğinde dev bir semazen abide kulenin yapılacağının duyurulması olmuştur. New York özgürlük anıtından daha büyük olacağı anlaşılan kulenin çevresinde, üç semavi dinin mabetleri olan cami, kilise ve sinagogun yer alacağı belirtilmiştir. Merdiven ve başka unsurlarla kuleye çıkma imkânının da bulunacağının altı çizilmiştir.

Bir şehrin maddi ve manevi gereksinimlerinin çok ötesinde ulvi amaçları olan bu projenin akıbetinin ne olduğu hakkında kamuoyuna yapılmış bir açıklama kayıtlarımızda bulunmamaktadır.

Kitabımız, 150 yıllık bir süre içinde, haris insanların servet hayallerinin peşinde koşmalarını, Osmanlı'da kışmen kurguya, cumhuriyet döneminde ise büyük ölçüde gerçeklere dayandırarak anlatmaktadır.

Bu insanların bazıları hedeflerine ulaşmış, bazıları ise bu yolda canından olmuştur.

Sonuç olarak, Sivriada'nın olayların merkezinde bir rol oynadığı özellikle kurgulanmış, insan ticareti, köpek katliamları ve hırsızlık, dönemlerinin utanç kaynakları olmuştur.

Doğal olarak, insanların bireysel hayallerinin taşıdığı riskler, bazı özel ilişkiler dışında, yalnız kendilerini ilgilendirir. Ancak, vizyon sahibi olmakla hayalciliğin karıştırılması, toplumların ağır bedeller ödemesine neden olabilir. Özellikle bu noktada, kamu yöneticilerinin dikkatli ve gerçekçi olmaları, toplum yararı açısından büyük önem taşımaktadır.

Umarım bunu her zaman hatırlayacak ve asla görmezden gelmeyecek kadar sağduyulu bir ulus oluruz.

Levent Gençleri

Eski Çağdaş Levent Derneği Başkanı Ahmet Balioğlu.

Bir Zamanlar Levent'te

*Fotoğraftakiler: Rüştü Esin (saygı ve rahmetle anıyoruz),
Ahmet Balioğlu, Azmi Topçu, Levent Hüner.*